

SÉANCE DU JEUDI 8 JANVIER 1998
VERGADERING VAN DONDERDAG 8 JANUARI 1998

SOMMAIRE :**EXCUSÉS :**

Page 4139.

MESSAGES :

Page 4139.

Chambre des représentants.

COMMUNICATIONS :

Page 4140.

1. Cour d'arbitrage.
2. Parlement européen.
3. Conseil central de l'économie.

PÉTITIONS :

Page 4141.

PROJETS DE LOI (Dépôt) :

Page 4142.

Projet de loi portant assentiment à l'Accord de siège entre le Royaume de Belgique et l'Agence de Coopération culturelle et technique, signé à Bruxelles le 16 novembre 1995.

Projet de loi portant assentiment à l'Accord de siège entre le Royaume de Belgique et la Ligue des États arabes, signé à Bruxelles le 16 novembre 1995.

Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre le Royaume de Belgique et la Conférence de la Charte de l'Énergie, signé à Bruxelles le 26 octobre 1995.

Projet de loi portant assentiment au Deuxième Protocole annexé à l'Accord général sur le commerce des services, fait à Genève le 6 octobre 1995.

Projet de loi portant assentiment au Troisième Protocole annexé à l'Accord général sur le commerce des services, fait à Genève le 6 octobre 1995.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1997-1998
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1997-1998

INHOUDSOPGAVE :**VERONTSCHULDIGD :**

Bladzijde 4139.

BOODSCHAPPEN :

Bladzijde 4139.

Kamer van volksvertegenwoordigers.

MEDEDELINGEN :

Bladzijde 4140.

1. Arbitragehof.
2. Europees Parlement.
3. Centrale Raad voor het Bedrijfsleven.

VERZOEKSCRIFTEN :

Bladzijde 4141.

WETSONTWERPEN (Indiening) :

Bladzijde 4142.

Wetsontwerp houdende instemming met het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en het Agentschap voor Culturele en Technische Samenwerking, ondertekend te Brussel op 16 november 1995.

Wetsontwerp houdende instemming met het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel op 16 november 1995.

Wetsontwerp houdende instemming met het Akkoord tussen het Koninkrijk België en de Conferentie van het Energiehandvest, ondertekend te Brussel op 26 oktober 1995.

Wetsontwerp houdende instemming met het Tweede Protocol bij de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten, gedaan te Genève op 6 oktober 1995.

Wetsontwerp houdende instemming met het Derde Protocol bij de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten, gedaan te Genève op 6 oktober 1995.

PROPOSITIONS (Dépôt):

Page 4142.

M. Mouton et consorts. — Proposition de loi visant à faire coïncider les arrondissements administratifs de Huy et de Waremme avec un arrondissement judiciaire de Huy.

Mme Milquet. — Proposition de loi interprétative des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966.

MM. Anciaux et Verhofstadt. — Proposition de loi portant modification de l'article 73 de la nouvelle loi communale en ce qui concerne la possibilité, pour des parents ou alliés, de siéger dans un même conseil communal.

Mme Milquet. — Proposition de loi portant modification du régime matrimonial.

M. Verreycken. — Proposition de loi spéciale créant un fonds d'indemnisation des victimes de la démolition de parcs résidentiels de weekend.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Dépôt):

Page 4143.

M. Ph. Charlier au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «la réglementation et le contrôle des appareils émetteurs de rayons ultraviolets».

Mme Nelis-Van Liedekerke au ministre des Affaires sociales sur «le problème du remboursement des prothèses endoluminales».

M. Happart au Premier ministre sur «la circulaire BA-97/22 du ministre flamand Peeters sur l'emploi des langues dans les administrations communales de la région linguistique néerlandaise».

M. Mahoux au ministre de la Justice sur «les dossiers judiciaires de certains ressortissants rwandais en Belgique».

M. Mahoux au ministre des Affaires étrangères et au ministre de la Défense nationale sur «la demande de l'O.N.U. à la Belgique en vue de participer à une force armée internationale».

PROPOSITIONS DE LOI (Prise en considération):

Pages 4143 et 4160.

M. Mouton et consorts. — Proposition de loi visant à faire coïncider les arrondissements administratifs de Huy et de Waremme avec un arrondissement judiciaire de Huy.

Mme Van der Wildt. — Proposition de loi modifiant l'article 19, 3^{obis}, de la loi hypothécaire du 16 décembre 1851.

QUESTIONS ORALES (Discussion):

Question orale de M. Anciaux au Premier ministre sur «le règlement et les causes de la fermeture de Renault-Vilvorde et la prévention de ce genre de drames sociaux».

Orateurs: **M. Anciaux, M. Dehaene**, Premier ministre, p. 4143.

Question orale de M. Verreycken au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «l'appât du gain pour certaines entreprises effectuant des transports de fonds».

Orateurs: **M. Verreycken, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 4144.

VOORSTELLEN (Indiening):

Bladzijde 4142.

De heer Mouton c.s. — Wetsvoorstel strekkende om de administratieve arrondissementen Hoei en Borgworm te laten samenvallen met een gerechtelijk arrondissement Hoei.

Mevrouw Milquet. — Wetsvoorstel tot interpretatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

De heren Anciaux en Verhofstadt. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 73 van de nieuwe gemeentewet betreffende het zetelen van bloed- en aanverwanten in eenzelfde gemeenteraad.

Mevrouw Milquet. — Wetsvoorstel tot wijziging van het huwelijksvermogensstelsel.

De heer Verreycken. — Voorstel van bijzondere wet tot oprichting van een fonds tot schadeloosstelling van de slachtoffers van de afbraak van weekendverblijven.

VRAGEN OM UITLEG (Indiening):

Bladzijde 4143.

De heer Ph. Charlier aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «de reglementering en de controle inzake de toestellen die ultravioletstraling veroorzaken».

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke aan de minister van Sociale Zaken over «het probleem van de terugbetaling van coronaire stents».

De heer Happart aan de eerste minister over «de omzendbrief BA-97/22 van de Vlaamse minister Peeters over het gebruik van de talen in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied».

De heer Mahoux aan de minister van Justitie over «de gerechtelijke dossiers van sommige Rwandese staatsburgers in België».

De heer Mahoux aan de minister van Buitenlandse Zaken en aan de minister van Landsverdediging over «de vraag van de UNO aan België om aan een internationale krijgsmacht deel te nemen».

WETSVOORSTELLEN (Inoverwegingneming):

Bladzijden 4143 en 4160.

De heer Mouton c.s. — Wetsvoorstel strekkende om de administratieve arrondissementen Hoei en Borgworm te laten samenvallen met een gerechtelijk arrondissement Hoei.

Mevrouw Van der Wildt. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 19, 3^{obis}, van de hypotheekwet van 16 december 1851.

MONDELINGE VRAGEN (Bespreking):

Mondelinge vraag van de heer Anciaux aan de eerste minister over «de afhandeling en oorzaken van de sluiting van Renault-Vilvorde en het voorkomen van soortgelijke sociale drama's».

Sprekers: **de heer Anciaux, de heer Dehaene**, eerste minister, blz. 4143.

Mondelinge vraag van de heer Verreycken aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «het winstbejag van sommige bedrijven die geldtransporten uitvoeren».

Sprekers: **de heer Verreycken, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 4144.

Question orale de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères sur « l'initiative allemande à l'égard de l'Algérie ».

Orateurs: **Mme Lizin, M. Derycke**, ministre des Affaires étrangères, p. 4145.

Question orale de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères sur « le danger du réacteur 'sarcophage' de Tchernobyl ».

Orateurs: **Mme Lizin, M. Derycke**, ministre des Affaires étrangères, p. 4146.

Question orale de M. Goovaerts au ministre des Transports sur « l'utilisation de l'aéroport de Zaventem la nuit entre 23 heures et 7 heures ».

Orateurs: **M. Goovaerts, M. Daerden**, ministre des Transports, p. 4146.

Question orale de M. Goovaerts au ministre de la Justice sur « la carte d'identité sociale ».

Orateurs: **M. Goovaerts, M. De Clerck**, ministre de la Justice, p. 4152.

Question orale de Mme Willame-Boonen au ministre de la Justice sur « la suppression du Comité supérieur de contrôle ».

Orateurs: **Mme Willame-Boonen, M. De Clerck**, ministre de la Justice, p. 4153.

Question orale de M. Boutmans au ministre de la Justice sur « le rapport annuel portant sur la criminalité organisée en 1996 ».

Orateurs: **M. Boutmans, M. De Clerck**, ministre de la Justice, p. 4154.

Question orale de M. Vandenberghe au ministre de la Justice sur « les publications *in extenso* dans la presse de ce qu'il est convenu d'appeler les dossiers annexes dans l'affaire Dutroux ».

Orateurs: **M. Vandenberghe, M. De Clerck**, ministre de la Justice, p. 4154.

Question orale de Mme Leduc au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises sur « les problèmes rencontrés par les fruiticulteurs ».

Orateurs: **Mme Leduc, M. Pinxten**, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises, p. 4158.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Discussion):

Demande d'explications de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères sur « la situation à Cuba ».

Orateurs: **Mme Lizin, M. Derycke**, ministre des Affaires étrangères, p. 4147.

Demande d'explications de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères sur « les liens des réseaux islamistes en Algérie, en Égypte et en Europe, en particulier en Grande-Bretagne ».

Orateurs: **Mme Lizin, M. Derycke**, ministre des Affaires étrangères, p. 4147.

Demande d'explications de Mme Nelis-Van Liedekerke au ministre de l'Emploi et du Travail sur « les abus éventuels concernant les fonds de sécurité d'existence ».

Oratrices: **Mme Nelis-Van Liedekerke, Mme Smet**, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 4150.

Demande d'explications de M. Hostekint au ministre de la Défense nationale sur « le vol avec effraction au dépôt de munitions de Houthulst et les réformes structurelles qui s'imposent au sein de l'armée ».

Orateurs: **MM. Hostekint, Devolder, M. Poncelet**, ministre de la Défense nationale, p. 4155.

Mondelinge vraag van mevrouw Lizin aan de minister van Buitenlandse Zaken over « het Duitse initiatief in verband met Algerije ».

Sprekers: **mevrouw Lizin, de heer Derycke**, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4145.

Mondelinge vraag van mevrouw Lizin aan de minister van Buitenlandse Zaken over « de gevaren verbonden aan de 'sarcofaag-reactor' van Tsjernobyl ».

Sprekers: **mevrouw Lizin, de heer Derycke**, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4146.

Mondelinge vraag van de heer Goovaerts aan de minister van Vervoer over « het nachtelijk gebruik van de luchthaven van Zaventem tussen 23 uur en 7 uur ».

Sprekers: **de heer Goovaerts, de heer Daerden**, minister van Vervoer, blz. 4146.

Mondelinge vraag van de heer Goovaerts aan de minister van Justitie over « de sociale identiteitskaart ».

Sprekers: **de heer Goovaerts, de heer De Clerck**, minister van Justitie, blz. 4152.

Mondelinge vraag van mevrouw Willame-Boonen aan de minister van Justitie over « het afschaffen van het Hoog Comité van Toezicht ».

Sprekers: **mevrouw Willame-Boonen, de heer De Clerck**, minister van Justitie, blz. 4153.

Mondelinge vraag van de heer Boutmans aan de minister van Justitie over « het jaarrapport van de georganiseerde criminaliteit in 1996 ».

Sprekers: **de heer Boutmans, de heer De Clerck**, minister van Justitie, blz. 4154.

Mondelinge vraag van de heer Vandenberghe aan de minister van Justitie over « de perspublicaties *in extenso* van de zogenaamde nevendossiers in de zaak-Dutroux ».

Sprekers: **de heer Vandenberghe, de heer De Clerck**, minister van Justitie, blz. 4154.

Mondelinge vraag van mevrouw Leduc aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over « de problemen bij de fruitelers ».

Sprekers: **mevrouw Leduc, de heer Pinxten**, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, blz. 4158.

VRAGEN OM UITLEG (Bespreking):

Vraag om uitleg van mevrouw Lizin aan de minister van Buitenlandse Zaken over « de toestand in Cuba ».

Sprekers: **mevrouw Lizin, de heer Derycke**, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4147.

Vraag om uitleg van mevrouw Lizin aan de minister van Buitenlandse Zaken over « de islamitische fundamentalisten en hun banden in Algerije, in Egypte en in Europa, met name in Groot-Brittannië ».

Sprekers: **mevrouw Lizin, de heer Derycke**, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4147.

Vraag om uitleg van mevrouw Nelis-Van Liedekerke aan de minister van Tewerkstelling en Arbeid over « de mogelijke misbruiken bij de fondsen voor bestaanszekerheid ».

Spreeksters: **mevrouw Nelis-Van Liedekerke, mevrouw Smet**, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 4150.

Vraag om uitleg van de heer Hostekint aan de minister van Landsverdediging over « de inbraak in het munitiedepot van Houthulst en de structurele hervormingen die zich opdringen binnen het leger ».

Sprekers: **de heren Hostekint, Devolder, de heer Poncelet**, minister van Landsverdediging, blz. 4155.

Demande d'explications de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères sur « les suites du Sommet de Hanoï et en particulier des propositions formulées par le ministre Ylieff ».

Orateurs: **Mme Lizin, M. Moreels**, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, p. 4160.

COMMUNICATION DE M. LE PRÉSIDENT :

Page 4149.

ORDRE DES TRAVAUX :

Pages 4150 et 4160.

Vraag om uitleg van mevrouw Lizin aan de minister van Buitenlandse Zaken over « de gevolgen van de Top van Hanoi en meer in het bijzonder de voorstellen van minister Ylieff ».

Sprekers: **mevrouw Lizin, de heer Moreels**, staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking, blz. 4160.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER :

Bladzijde 4149.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN :

Bladzijden 4150 en 4160.

PRÉSIDENCE DE M. SWAELEN, PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 15 h 05.
De vergadering wordt geopend om 15.05 uur.

EXCUSÉS — VERONTSCHULDIGD

Mme Cornet d'Elzies et M. Mouton, pour d'autres devoirs, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: mevrouw Cornet d'Elzies en de heer Mouton, wegens andere plichten.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

BOODSCHAPPEN

Kamer van volksvertegenwoordigers

MESSAGES

Chambre des représentants

De voorzitter. — Bij boodschappen van 18 december 1997 heeft de Kamer van volksvertegenwoordigers aan de Senaat overgezonden, zoals ze ter vergadering van 18 december 1997 werden aangenomen:

Artikel 77

1° Wetsontwerp tot bevordering van het zelfstandig ondernemerschap.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

Artikel 78

1° Ontwerp van programmawet tot bevordering van het zelfstandig ondernemerschap.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 19 december 1997; de uiterste datum voor evocatie is maandag 19 januari 1998.

2° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 30 juni 1994 ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer tegen het afluisteren, kennismemen en opnemen van privécommunicatie en -telecommunicatie.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 19 december 1997; de uiterste datum voor evocatie is maandag 19 januari 1998.

Kennisgeving

1° Wetsontwerp houdende instemming met de Europa-Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun Lid-Statens optredend in het kader van de Europese Unie, enerzijds, en de Republiek Slovenië, anderzijds, met de Bijlagen I, II, III, IV, V, VI, VII, VIIIa, VIIIb, IX a, IX b, IX c, X, XI, XII en XIII, met Protocolen 1 tot 6, en met de Slotakte, ondertekend te Luxemburg op 10 juni 1996.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 18 december 1997 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

2° Wetsontwerp houdende instemming met de Euro-mediterrane Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun Lid-Statens, enerzijds, en het Koninkrijk Marokko, anderzijds, de Bijlagen I, II, III, IV, V, VI en VII, Protocolen I, II, III, IV en V, en Slotakte, ondertekend te Brussel op 26 februari 1996.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 18 december 1997 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

3° Wetsontwerp houdende instemming met het Akkoord betreffende het juridisch statuut van de Internationale Opzoekingsdienst te Arolsen, ondertekend te Bonn op 15 juli 1993.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 18 december 1997 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

4° Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag inzake de toetreding van het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek tot het Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, ter ondertekening opgesteld te Rome op 19 juni 1980, en met de Bijlagen I en II, ondertekend te Funchal op 18 mei 1992.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 18 december 1997 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

Par messages du 18 décembre 1997, la Chambre des représentants a transmis au Sénat, tels qu'ils ont été adoptés en sa séance du 18 décembre 1997:

Article 77

1° Projet de loi pour la promotion de l'entreprise indépendante.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Finances et des Affaires économiques.

Article 78

1° Projet de loi-programme pour la promotion de l'entreprise indépendante.

— Le projet de loi est reçu le 19 décembre 1997; la date limite pour l'évocation est le lundi 19 janvier 1998.

2° Projet de loi modifiant la loi du 30 juin 1994 relative à la protection de la vie privée contre les écoutes, la prise de connaissance et l'enregistrement de communications et de télécommunications privées.

— Le projet de loi est reçu le 19 décembre 1997; la date limite pour l'évocation est le lundi 19 janvier 1998.

Notification

1° Projet de loi portant assentiment à l'Accord européen établissant une association entre les Communautés européennes et leurs États membres agissant dans le cadre de l'Union européenne, d'une part, et la République de Slovénie, d'autre part, et aux Annexes I, II, III, IV, V, VI, VII, VIIIa, VIIIb, IXa, IXb, IXc, X, XI, XII et XIII, les Protocoles 1 à 6, et l'Acte final, faits à Luxembourg le 10 juin 1996.

— La Chambre a adopté le projet le 18 décembre 1997 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

2° Projet de loi portant assentiment à l'Accord euroméditerranéen établissant une association entre les Communautés européennes et leurs États membres, d'une part, et le Royaume du Maroc, d'autre part, Annexes I, II, III, IV, V, VI et VII, Protocoles I, II, III, IV et V, et Acte final, faits à Bruxelles le 26 février 1996.

— La Chambre a adopté le projet le 18 décembre 1997 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

3° Projet de loi portant assentiment à l'Accord relatif au statut juridique du service international de recherches à Arolsen, fait à Bonn le 15 juillet 1993.

— La Chambre a adopté le projet le 18 décembre 1997 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

4° Projet de loi portant assentiment à la Convention relative à l'adhésion du Royaume d'Espagne et de la République portugaise à la Convention sur la loi applicable aux obligations contractuelles ouverte à la signature à Rome le 19 juin 1980, et aux Annexes I et II, faites à Funchal le 18 mai 1992.

— La Chambre a adopté le projet le 18 décembre 1997 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

MEDEDELINGEN — COMMUNICATIONS

Arbitragehof — Cour d'arbitrage

De voorzitter. — Met toepassing van artikel 76 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof geeft de griffier van het Arbitragehof aan de voorzitter van de Senaat kennis van het beroep tot vernietiging van de artikelen 11, 2° (gedeeltelijk) en 12 van de wet van 13 juni 1997 tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, ingesteld door J. Lixon en anderen (rolnummer 1211).

En application de l'article 76 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat le recours en annulation des articles 11, 2° (partiellement) et 12 de la loi du 13 juin 1997 portant confirmation des arrêtés royaux pris en application de la loi du 26 juillet 1996 visant à réaliser les conditions budgétaires de la participation de la Belgique à l'Union économique et monétaire européenne, et la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions, introduit par J. Lixon et autres (numéro du rôle 1211).

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

Met toepassing van artikel 77 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof aan de voorzitter van de Senaat kennis van de prejudiciële vraag aangaande de wet van 31 mei 1972 betreffende de wettelijke gevolgen verbonden aan de graad van licentiaat in de rechten en artikel 10 van de wet van 7 juli 1970 betreffende de algemene structuur van het hoger onderwijs, zoals het is gewijzigd bij artikel 11 van de wet van 18 februari 1977 betreffende de inrichting van het hoger onderwijs en inzonderheid van het technisch hoger en het agrarisch onderwijs van het lange type, gesteld door de Raad van state (rolnummer 1191).

En application de l'article 77 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat la question préjudicielle concernant la loi du 31 mai 1972 relative aux effets légaux du grade de licencié en droit et l'article 10 de la loi du 7 juillet 1970 relative à la structure générale de l'enseignement supérieur tel qu'il a été remplacé par l'article 11 de la loi du 18 février 1977 concernant l'organisation de l'enseignement supérieur et notamment des enseignements de l'enseignement technique et supérieur agricole de type long, posée par le Conseil d'État (numéro du rôle 1191).

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

Met toepassing van artikel 113 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof kennis aan de voorzitter van de Senaat van:

1. het arrest nr. 74/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake het beroep tot vernietiging van de wet van 29 april 1994 betreffende het statuut van gespecialiseerd opvoeder-begeleider, ingesteld door de Vlaamse regering (rolnummer 992);

2. het arrest nr. 75/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de prejudiciële vragen over de artikelen 1 en 2 van de wet van 6 februari 1970 betreffende de verjaring van schuldvorderingen ten laste of ten voordele van de Staat en de provinciën en artikel 100, eerste lid, 1° en 2°, van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gesteld door het Hof van Cassatie en het Hof van beroep te Bergen (rolnummers 993 en 1045);

3. het arrest nr. 76/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 20 maart 1996 tot wijziging van de wet van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen, de wet van 4 december 1990 op de financiële transacties en de financiële markten en de wet van 6 april 1995 inzake de secundaire markten, het stauut van en het toezicht op de beleggingsondernemingen, de bemiddelaars en beleggingsadviseurs en inzake de effectenbanken, ingesteld door de HGCV De Laet, Poswick & Co, Bankiers-Banquiers (rolnummer 994);

4. het arrest nr. 77/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de beroepen tot vernietiging van de artikelen 2 en 8 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door de VZW Association des ressortissants guinéens de Belgique en anderen (rolnummers 1008 en 1026);

5. het arrest nr. 78/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de prejudiciële vragen betreffende artikel 87, §§ 2 en 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, gesteld door de Raad van State (rolnummers 1009, 1010, 1011 en 1012);

6. het arrest nr. 79/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 126 en 155 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992, gesteld door het Hof van Beroep te Luik (rolnummer 1014);

7. het arrest nr. 80/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de beroepen tot vernietiging van de artikelen 133 en 148, 8°, van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 8 juli 1996 betreffende het onderwijs VII, ingesteld door M. Joye en anderen (rolnummers 1031, 1033, 1039, 1063, 1064 en 1065);

8. het arrest nr. 81/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de beroepen tot vernietiging van artikel 20 van het decreet van het Waalse Gewest van 27 juni 1996 betreffende de afvalstoffen, ingesteld door P. Beniest en anderen (rolnummers 1042, 1043, 1046 en 1047);

9. het arrest nr. 82/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de prejudiciële vraag betreffende artikel 582, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door het Arbitragehof te Antwerpen (rolnummer 1061);

10. het arrest nr. 83/97, uitgesproken op 17 december 1997, in zake de vordering tot schorsing van de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijke Gewest van 6 februari 1997 tot wijziging van de ordonnantie van 9 september 1993 tot wijziging van de Huisvestingscode voor het Brussels Hoofdstedelijke Gewest en betreffende de sector van de sociale huisvesting, ingesteld door F. de True (rolnummer 1159).

En application de l'article 113 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat:

1. l'arrêt n° 74/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause du recours en annulation de la loi du 29 avril 1994 relative au statut d'éducateur-accompagnateur spécialisé, introduit par le gouvernement flamand (numéro du rôle 992);

2. l'arrêt n° 75/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause des questions préjudicielles concernant les articles 1er et 2 de la loi du 6 février 1970 relative à la prescription des créances à charge ou au profit de l'État et des provinces et l'article 100, alinéa 1er, 1° et 2°, de l'arrêté royal du 17 juillet 1991 portant coordination des lois sur la comptabilité de l'État, posées par la Cour de cassation et la Cour d'appel de Mons (numéros du rôle 993 et 1045);

3. l'arrêt n° 76/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause du recours en annulation partielle de la loi du 20 mars 1996 modifiant la loi du 22 mars 1993 relative au statut et au contrôle des établissements de crédit, la loi du 4 décembre 1990 relative aux opérations financières et aux marchés financiers et la loi du 6 avril 1995 relative aux marchés secondaires, au statut des entreprises d'investissement et à leur contrôle, aux intermédiaires et conseillers en placements et relative aux banques de titres, introduit par la S.C.S. De Laet, Poswick & Co, Banquiers-Bankiers (numéro du rôle 994);

4. l'arrêt n° 77/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause des recours en annulation des articles 2 et 8 de la loi du 10 juillet 1996 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, introduits par l'A.S.B.L. Association des ressortissants guinéens de Belgique et autres (numéros du rôle 1008 et 1026);

5. l'arrêt n° 78/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause des questions préjudicielles relatives à l'article 87, §§ 2 et 4, de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles, modifié par la loi spéciale du 8 août 1988, posées par le Conseil d'État (numéros du rôle 1009, 1010, 1011 et 1012);

6. l'arrêt n° 79/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause de la question préjudicielle relative aux articles 126 et 155 du Code des impôts sur les revenus 1992, posée par la Cour d'appel de Liège (numéro du rôle 1014);

7. l'arrêt n° 80/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause des recours en annulation des articles 133 et 148, 8°, du décret de la Communauté flamande du 8 juillet 1996 relatif à l'enseignement VII, introduits par M. Joye et autres (numéros du rôle 1031, 1033, 1039, 1063, 1064 et 1065);

8. l'arrêt n° 81/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause des recours en annulation de l'article 20 du décret de la Région wallonne du 27 juin 1996 relatif aux déchets, introduits par P. Beniest et autres (numéros du rôle 1042, 1043, 1046 et 1047);

9. l'arrêt n° 82/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause de la question préjudicielle concernant l'article 582, 1°, du Code judiciaire, posée par la Cour du travail d'Anvers (numéro du rôle 1061);

10. l'arrêt n° 83/97, rendu le 17 décembre 1997, en cause de la demande de suspension de l'ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 6 février 1997 modifiant l'ordonnance du 9 septembre 1993 portant modification du Code du logement pour la Région de Bruxelles-Capitale et relative au secteur du logement social, introduite par F. de True (numéro du rôle 1159).

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

Europees Parlement — Parlement européen

De voorzitter. — Bij brief van 16 december 1997 heeft de voorzitter van het Europees Parlement aan de Senaat overgezonden:

a) een resolutie over de mededeling van de Commissie getiteld «Agenda 2000 — Naar een sterkere en grotere Unie»;

b) een resolutie over de mededeling van de Commissie Agenda 2000: het financieel kader van de Unie 2000-2006, het toekomstig financieringssysteem,

aangenomen tijdens de vergaderperiode van 3 en 4 december 1997.

Par lettre du 16 décembre 1997, le président du Parlement européen a transmis au Sénat:

a) une résolution sur la communication de la Commission «Agenda 2000 — Pour une Union plus forte et plus large»;

b) une résolution sur la communication de la Commission intitulée: «Agenda 2000: le cadre financier de l'Union (2000-2006), le système de financement futur»,

adoptées au cours de la période de session du 3 au 4 décembre 1997.

— Verzending naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

Envoi à la commission des Affaires étrangères.

Centrale Raad voor het Bedrijfsleven

Conseil central de l'économie

De voorzitter. — Bij brief van 17 december 1997 heeft de voorzitter van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven aan de Senaat overgemaakt, het advies van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven en de Nationale Arbeidsraad over het vraagstuk van de overgang naar de euro in het licht van de betrekkingen tussen onderneming en werknemers.

Par lettre du 17 décembre 1997, le président du Conseil central de l'économie a transmis au Sénat, l'avis du Conseil central de l'économie et du Conseil national du travail relatif à la problématique du passage à l'euro dans les relations entre entreprises et salariés.

— Neergelegd ter griffie.

Dépôt au greffe.

VERZOEKSCHRIFTEN — PÉTITIONS

De voorzitter. — Bij verzoekschrift uit Knokke-Heist zendt de burgemeester van deze gemeente aan de Senaat een motie over betreffende de reorganisatie van de politiediensten, aangenomen door de gemeenteraad op 16 december 1997.

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden, belast met de verzoekschriften.

Bij verzoekschriften uit Brussel en elders vragen de heer Decloux en andere petitionarissen de verwerping van het wetsontwerp betreffende criminele organisaties.

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

Par pétition établie à Knokke-Heist, le bourgmestre de cette commune transmet au Sénat une motion relative à la réorganisation des services de police, adoptée par le conseil communal le 16 décembre 1997.

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives, chargée des pétitions.

Par pétitions établies à Bruxelles et ailleurs, M. Decloux et d'autres pétitionnaires demandent le rejet du projet de loi relative aux organisations criminelles.

— Envoi à la commission de la Justice.

WETSONTWERPEN — PROJETS DE LOI

Indiening — Dépôt

De voorzitter. — De regering heeft volgende wetsontwerpen ingediend:

1° Wetsontwerp houdende instemming met het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en het Agentschap voor Culturele en Technische Samenwerking, ondertekend te Brussel op 16 november 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

2° Wetsontwerp houdende instemming met het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel op 16 november 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

3° Wetsontwerp houdende instemming met het Akkoord tussen het Koninkrijk België en de Conferentie van het Energiehandvest, ondertekend te Brussel op 26 oktober 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

4° Wetsontwerp houdende instemming met het Tweede Protocol bij de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten, gedaan te Genève op 6 oktober 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

5° Wetsontwerp houdende instemming met het Derde Protocol bij de Algemene Overeenkomst inzake de handel in diensten, gedaan te Genève op 6 oktober 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

Le gouvernement a déposé les projets de loi ci-après:

1° Projet de loi portant assentiment à l'Accord de siège entre le Royaume de Belgique et l'Agence de Coopération culturelle et technique, signé à Bruxelles le 16 novembre 1995.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Affaires étrangères.

2° Projet de loi portant assentiment à l'Accord de siège entre le Royaume de Belgique et la Ligue des États arabes, signé à Bruxelles le 16 novembre 1995.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Affaires étrangères.

3° Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre le Royaume de Belgique et la Conférence de la Charte de l'Énergie, signé à Bruxelles le 26 octobre 1995.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Affaires étrangères.

4° Projet de loi portant assentiment au Deuxième Protocole annexé à l'Accord général sur le commerce des services, fait à Genève le 6 octobre 1995.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Affaires étrangères.

5° Projet de loi portant assentiment au Troisième Protocole annexé à l'Accord général sur le commerce des services, fait à Genève le 6 octobre 1995.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Affaires étrangères.

VOORSTELLEN — PROPOSITIONS

Indiening — Dépôt

De voorzitter. — De volgende voorstellen werden ingediend:

A. Wetsvoorstellen:

Artikel 77

1° Wetsvoorstel strekkende om de administratieve arrondissementen Hoei en Borgworm te laten samenvallen met een gerechtelijk arrondissement Hoei (van de heer Mouton c.s.);

2° Wetsvoorstel tot interpretatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (van mevrouw Milquet);

Artikel 81

3° Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 73 van de nieuwe gemeentewet betreffende het zetelen van bloed- en aanverwanten in eenzelfde gemeenteraad (van de heren Anciaux en Verhofstadt);

4° Wetsvoorstel tot wijziging van het huwelijksvermogensstelsel (van mevrouw Milquet).

B. Voorstel van bijzondere wet:

Artikel 77

1° Voorstel van bijzondere wet tot oprichting van een fonds tot schadeloosstelling van de slachtoffers van de afbraak van weekendverblijven (van de heer Verreycken).

Les propositions ci-après ont été déposées:

A. Propositions de loi:

Article 77

1° Proposition de loi visant à faire coïncider les arrondissements administratifs de Huy et de Waremme avec un arrondissement judiciaire de Huy (de M. Mouton et consorts);

2° Proposition de loi interprétative des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966 (de Mme Milquet);

Article 81

3° Proposition de loi portant modification de l'article 73 de la nouvelle loi communale en ce qui concerne la possibilité, pour des parents ou alliés, de siéger dans un même conseil communal (de MM. Anciaux et Verhofstadt);

4° Proposition de loi portant modification du régime matrimonial (de Mme Milquet).

B. Proposition de loi spéciale:

Article 77

1° Proposition de loi spéciale créant un fonds d'indemnisation des victimes de la démolition de parcs résidentiels de weekend (de M. Verreycken).

Deze voorstellen zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Ces propositions seront traduites, imprimées et distribuées.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

VRAGEN OM UITLEG — DEMANDES D'EXPLICATIONS

Indiening — Dépôt

De voorzitter. — Het bureau heeft volgende vragen om uitleg ontvangen:

1. van de heer Charlier aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «de reglementering en de controle inzake de toestellen die ultravioletstraling veroorzaken»;

2. van mevrouw Nelis-Van Liedekerke aan de minister van Sociale Zaken over «het probleem van de terugbetaling van coronaire stents»;

3. van de heer Happart aan de eerste minister over «de omzendbrief BA-97/22 van de Vlaamse minister Peeters over het gebruik van de talen in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied»;

4. van de heer Mahoux aan de minister van Justitie over «de gerechtelijke dossiers van sommige Rwandese staatsburgers in België»;

5. van de heer Mahoux aan de minister van Buitenlandse Zaken en aan de minister van Landsverdediging over «de vraag van de UNO aan België om aan een internationale krijgsmacht deel te nemen».

Deze vragen worden naar de plenaire vergadering verzonden.

Le bureau a été saisi des demandes d'explications suivantes:

1. de M. Charlier au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «la réglementation et le contrôle des appareils émetteurs de rayons ultraviolets»;

2. de Mme Nelis-Van Liedekerke au ministre des Affaires sociales sur «le problème du remboursement des prothèses endoluminales»;

3. de M. Happart au Premier ministre sur «la circulaire BA-97/22 du ministre flamand Peeters sur l'emploi des langues dans les administrations communales de la région linguistique néerlandaise»;

4. de M. Mahoux au ministre de la Justice sur «les dossiers judiciaires de certains ressortissants rwandais en Belgique»;

5. de M. Mahoux au ministre des Affaires étrangères et au ministre de la Défense nationale sur «la demande de l'O.N.U. à la Belgique en vue de participer à une force armée internationale».

Ces demandes sont envoyées à la séance plénière.

PROPOSITIONS DE LOI — WETSVORSTELLEN

Prise en considération — Inoverwegingneming

M. le président. — L'ordre du jour appelle la discussion sur la prise en considération de propositions de loi.

Aan de orde is thans de bespreking over de inoverwegingneming van wetsvoorstellen.

La liste des propositions de loi à prendre en considération, a été distribuée, avec indication des commissions auxquelles le bureau envisage de les envoyer.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler, de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Sauf suggestions divergentes, je considérerai les propositions de loi comme prises en considération et envoyées aux commissions indiquées par le bureau.

De lijst van de in overweging te nemen wetsvoorstellen met opgave van de commissies waarnaar het bureau van plan is ze te verzenden, is rondgedeeld.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1997-1998
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1997-1998

Leden die opmerkingen mochten hebben, gelieven mij die voor het einde van de vergadering te doen kennen.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, neem ik aan dat die wetsvoorstellen in overweging zijn genomen en verzonden naar de commissies die door het bureau zijn aangeduid.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER ANCIAUX AAN DE EERSTE MINISTER OVER «DE AFHANDELING EN OORZAKEN VAN DE SLUITING VAN RENAULT-VILVOORDE EN HET VOORKOMEN VAN SOORTGE-LIJKE SOCIALE DRAMA'S»

QUESTION ORALE DE M. ANCIAUX AU PREMIER MINISTRE SUR «LE RÈGLEMENT ET LES CAUSES DE LA FERMETURE DE RENAULT-VILVORDE ET LA PRÉVENTION DE CE GENRE DE DRAMES SOCIAUX»

De voorzitter — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Anciaux aan de eerste minister.

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, voor ik mijn mondelinge vraag stel, wil ik iedereen een goed en gelukkig nieuwjaar toewensen

Korte tijd geleden verklaarde Renault-topmanager Schweitzer dat de oorzaak voor het sluiten van Renault-Vilvoorde zonder enige twijfel de veel te hoge loonkost was. Hij verklaarde bovendien dat de Belgische en Vlaamse regering hiervan op de hoogte waren, maar hem uitdrukkelijk vroegen dit niet als reden te vermelden. Indien dit juist is werden de publieke opinie en de Renault-werknemers op een flagrante wijze iets voorgelogen.

Bovendien verklaarde de eerste minister vorige week in een interview met een Vlaams onafhankelijk weekblad dat «ze in Vilvoorde met enorme problemen en handicaps kampten». Wat deze problemen en handicaps waren, vertelde de eerste minister er niet bij.

De regering blijkt ook niet wakker te liggen van eventuele sociale drama's in de toekomst en het voorkomen ervan.

Kan de eerste minister de verklaringen van de heer Schweitzer bevestigen? Welk spel is er met de publieke opinie en met de werknemers van Renault gespeeld? Hoe zijn de verklaringen van met de eerste minister over de handicaps en problemen in Renault-Vilvoorde in overeenstemming te brengen met zijn eerdere verklaringen in de Senaat? Wat heeft de regering al echt gedaan om zulke drama's in de toekomst te voorkomen of althans zo veel mogelijk te beperken?

De voorzitter. — Het woord is aan de eerste minister.

De heer Dehaene, eerste minister. — Mijnheer de voorzitter, de vragen van de heer Anciaux wil ik in drie punten beantwoorden.

Allereerst komen de jongste verklaringen van de heer Schweitzer op geen enkele manier overeen met wat hij meedeelde tijdens de gesprekken die wij met hem hadden. Destijds heeft hij uitdrukkelijk gezegd dat hij de Renault-vestiging niets te verwijten had, dat de belangrijkste reden van zijn beslissing niet de loonkost was, maar dat het ging om een structurele hervorming en dat Renault-Vilvoorde in dat verband inderdaad een aantal handicaps had.

De handicaps waarnaar ik in mijn interview heb verwezen, zijn elementen die iedereen die iets met het bedrijf te maken had, kende. Hierbij moeten twee zaken voor ogen worden gehouden.

Ten eerste wordt Europa geconfronteerd met een enorme automobielen-crisis. De verklaringen die de grote baas van General Motors gisteren aflegde, bevestigen dit nogmaals.

Ten tweede moeten alle Europese autofabrikanten om deze crisis het hoofd te bieden, rationaliseren. In Kamer en Senaat heb ik verscheidene malen herhaald dat Renault veel te laat met deze rationalisering is begonnen. Eén van de oorzaken van deze late reactie is mijns inziens dat Renault veel te lang een staatsbedrijf is gebleven.

De meeste autoconstructeurs streven ernaar de auto's van het begin tot het einde te construeren, ze streven ook naar een vierkante configuratie en willen zich zoveel mogelijk beperken tot de productie van één model. Men heeft in Vilvoorde de geografische lengtestructuur pogen op te vangen door investeringen, echter niet de meest rationele voor een automobielbedrijf. Renault-Vilvoorde maakte bovendien twee modellen in veel te kleine aantallen. Er werd slechts een klein onderdeel van de montage afgewerkt en er werden in Vilvoorde geen basisstukken gemaakt. Er waren dus een aantal structurele problemen.

Aangezien ik in Vilvoorde woon werd ik nauw bij de problematiek van Renault betrokken. Men heeft mij herhaaldelijk, mischien niet helemaal ten onrechte, verweten dat ik mij meer heb ingelaten met Renault-Vilvoorde dan met Forges de Clabecq, maar dat is omdat ik mandataris ben in Vilvoorde. De structurele problemen en de problemen op het bedrijfseconomische vlak vallen echter onder de bevoegdheid van de gewesten. Het is dus normaal dat vooral de Vlaamse regering op de eerste lijn stond.

Persoonlijk meen ik dat de buitenlandse vestigingen die een volledig product maken of die een belangrijk onderzoekscentrum aan hun vestiging koppelen meer verankerd zijn dan vestigingen die hier slechts een onderdeel van hun productie realiseren. De andere auto-assemblagevestigingen zoals Ford, General Motors, Volvo en Volkswagen beantwoorden meer aan de basisvereisten van de automobielsector dan Renault-Vilvoorde. Vóór het Kerstreces werden trouwens maatregelen genomen om investeren in België aantrekkelijker te maken.

In het kader van het Europees plan voor tewerkstelling moeten we trouwens rekening houden met de elementen die de concurrentiepositie van de vestigingen in ons land versterken. Ik denk hierbij aan de loonmatiging en de vermindering van de loonkost. In tegenstelling met wat de heer Schweitzer achteraf verklaarde, was de loonkost echter geen doorslaggevend element, voor de sluiting van de Renault-vestiging.

Waar de heer Anciaux verklaart dat de heer Schweitzer zou hebben gezegd dat wij erop zouden hebben aangedrongen om te verzwijgen dat die elementen doorslaggevend waren, kan ik antwoorden dat dit probleem helemaal niet is gerezen. De heer Schweitzer heeft immers zelf verklaard dat ze niet de reden waren van de sluiting van de vestiging in Vilvoorde.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux voor een repliek.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de eerste minister voor zijn uitgebreid antwoord. Ik kan evenwel alleen vaststellen dat de twee verklaringen tegenstrijdig zijn. De heer Schweitzer wil er zich blijkbaar op een goedkope wijze van af maken en zegt nu zaken die hij toentertijd helemaal niet heeft verteld. De heer Schweitzer deed alleszins een zeer straffe uitspraak door te verklaren dat de beleidsverantwoordelijken hem hebben gevraagd niet de waarheid te vertellen.

De eerste minister zou er goed aan doen dit feit kenbaar te maken aan een van de belangrijkste aandeelhouders van Renault, namelijk de Franse Staat. Zonder te overdrijven kan men immers zeggen dat de heer Schweitzer voor een diplomatiek incident heeft gezorgd door de eerste minister van een land ongeloofwaardig te maken. Ik weet dat onze eerste minister over het algemeen heel weinig belang hecht aan wat over hem wordt gezegd, maar toch kan hij het moeilijk over zich heen laten gaan wanneer een topmanager leugens over hem verspreidt.

De analyse die de eerste minister maakt van de situatie van de automobielsector en van de punten die dwingend moeten worden hervormd, lijkt mij correct. Het verheugt mij dat de handicaps die hij in het *Humo*-interview ter sprake bracht, niet slaan op het sociale klimaat in het bedrijf. Dit zou immers totaal in strijd zijn met wat hij vroeger heeft verklaard.

Mijn vraag aan de regering om in de toekomst meer aandacht te besteden aan zulke drama's, moet in de eerste plaats inderdaad worden gericht aan de echte verantwoordelijke namelijk de Vlaamse regering. Toch meen ik dat inzake beschermingsclausules bij collectieve sluiting de federale regering veel verder kan gaan dan de maatregelen die zij tot nu toe hieromtrent heeft genomen. De heer Schweitzer zelf heeft immers verklaard dat de beschermingsclausules in België veel minder sterk zijn uitgewerkt dan in Frankrijk en dat het bijgevolg veel gemakkelijker is hier tot sluiting over te gaan.

Uit het antwoord van de eerste minister meen ik echter te kunnen opmaken dat wat dit betreft, hij dezelfde bezorgheid aan de dag legt als onze fractie.

De voorzitter. — Het woord is aan de eerste minister.

De heer Dehaene, eerste minister. — Mijnheer de voorzitter, voor zover dit nodig is herhaal ik nogmaals dat de handicaps van Renault-Vilvoorde niet op het sociale vlak lagen. Integendeel, zowel de directie van Vilvoorde als die van de hele Renault-groep hebben de sociale relaties op het bedrijf en de inspanningen van de werknemers, onder meer op het vlak van de flexibiliteit, vaak als een model naar voren geschoven. Dit maakt het natuurlijk des te frustrerender dat precies deze vestiging werd gesloten.

In de tweede plaats ben ik blij met de bijkomende bedenking van de heer Anciaux in verband met de federale bevoegdheid en met de beschermingsclausules bij collectieve sluiting. Wat dat betreft heeft de regering zowel op Europees als op Belgisch niveau de nodige initiatieven genomen om de regels te verstrakken. Een ontwerp daartoe is op het ogenblik in bespreking in de Kamer.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VERREYCKEN
AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN
BINNENLANDSE ZAKEN OVER «HET WINSTBEJAG
VAN SOMMIGE BEDRIJVEN DIE GELDTRANSPORTEN
UITVOEREN»

QUESTION ORALE DE M. VERREYCKEN AU VICE-
PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR
SUR «L'APPÂT DU GAIN POUR CERTAINES ENTREPRI-
SES EFFECTUANT DES TRANSPORTS DE FONDS»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Verreycken aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken.

Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (VI. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, op 29 december 1997 werd in het Woluwe-Shopping center een moordende overval gepleegd op een geldtransport.

De vice-eerste minister verklaarde op 30 december dat het geldtransport wegens een menselijke fout niet aan de rijkswacht werd gemeld. Dat zou betekenen dat een personeelslid vergeten was het geldtransport in te tikken, waardoor ook de verbinding tussen de computer van Brinks-Ziegler en de computer van de rijkswacht onbenut bleef.

Moeten geldtransportbedrijven een vergoeding betalen wanneer zij dergelijke transporten melden en daarvoor rijkswachtbegeleiding krijgen? Betreft het hier een forfaitair bedrag of varieert het bedrag naargelang het aantal afgelegde kilometers of de omvang van het geldtransport? Werden de transportlijsten van de verschillende bedrijven, zoals Brinks-Ziegler, reeds vergeleken met de lijst van de geldtransporten die bij de rijkswacht werden gemeld? Wat was het resultaat van die vergelijking?

Indien uit die vergelijking zou blijken dat winstbejag leidde tot het niet-melden van een transport aan de rijkswacht en dus uiteindelijk tot het drama van 29 december, wat kan de vice-eerste

minister dan ondernemen? Uit berichten in de media blijkt dat mijn laatste vraag ondertussen al is achterhaald. De vice-eerste minister zou volgens deze berichten een boete van één miljoen aan het transportbedrijf kunnen opleggen. Zal de vice-eerste minister, indien dit na vergelijking van de lijsten, nodig blijkt, inderdaad een boete opleggen aan Brinks-Ziegler?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, voor de intercity-transporten is een rijkswachtescorte verplicht, waarvoor ook moet worden betaald. De citytransporten zonder rijkswachtescorte moeten worden gemeld. Deze worden niet begeleid omdat ze te talrijk zijn, maar de rijkswacht zorgt dan wel voor patrouilles in de omgeving die een oogje in het zeil houden.

De transportbedrijven hebben er geen enkel financieel voordeel bij deze transporten niet te melden, integendeel, het is voor hen zelfs nuttig dat rijkswacht of politie in de buurt zijn.

Op 15 december, tijdens een evaluatie van de geldtransporten, meldde de rijkswacht dat zij via het geautomatiseerd meldingssysteem heeft kunnen vaststellen dat de transportbedrijven de meldingsplicht redelijk goed naleven. De politiediensten die patrouilleren zien dus meestal op het geplande uur het transport voorbijkomen. Vroeger was dat vaak niet het geval. Er kunnen natuurlijk nog altijd fouten worden gemaakt zoals op 29 december 1997 het geval is geweest.

Het is uitgesloten dat Brinks-Ziegler uit winstbejag het geldtransport van 29 december niet aan de rijkswacht meldde.

Wat de boetes betreft, bepaalt de wet dat de minister het advies van de procureur moet inwinnen vooraleer er een op te leggen. Wanneer de procureur zelf strafrechtelijk vervolgt kan de minister geen administratieve boete doen betalen. Wanneer de procureur echter niet vervolgt, kan de minister een procedure opstarten. Hij doet een voorstel waarna het bedrijf zich kan verdedigen en er valt tenslotte een beslissing. De boetes variëren van minimum 1 000 frank tot maximum 1 miljoen. Ik wacht nu, overeenkomstig de wet, op het advies van de procureur.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE MME LIZIN AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «L'INITIATIVE ALLEMANDE À L'ÉGARD DE L'ALGÉRIE»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «HET DUITSE INITIATIEF IN VERBAND MET ALGERIJE»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères.

La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, ma question est suffisamment d'actualité pour qu'il ne soit pas nécessaire de s'étendre dans de longs préalables.

J'aimerais que M. le ministre nous parle des développements des différentes coordinations qui ont eu lieu après la suggestion de M. Kinkel, ministre allemand des Affaires étrangères, d'organiser une visite de la troïka dans la capitale algérienne. Nous connaissons la réponse très ouverte d'Alger.

J'aimerais savoir dans quel cadre pourrait se tenir cette réunion. Est-ce à l'échelon ministériel ou au niveau des experts? Sur quels thèmes portera la collaboration en matière de lutte contre le terrorisme? Par exemple, où en sommes-nous en ce qui concerne les échanges d'informations satellites avec les Algériens? Est-il question d'une aide concernant la formation d'unités

spéciales de combat? Envisage-t-on des échanges de renseignements plus approfondis que ce qui se pratique actuellement? Dans quels délais prévoit-on cette mission de la troïka? Quelles positions la France et l'Angleterre ont-elles prises? Quel est l'état du débat sur ces matières avec les pays du sud de l'Europe: l'Espagne et l'Italie?

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Comme je l'ai expliqué hier, en commission des Affaires étrangères, les propositions de mon collègue allemand Klaus Kinkel relatives aux derniers développements en Algérie seront débattues aujourd'hui, à Bruxelles, par les directeurs des services «Afrique du Nord», des pays de l'Union, qui s'appliqueront à formuler des propositions au Comité des directeurs qui se réunira début de la semaine prochaine.

Pour ma part, j'ai appuyé l'initiative allemande de convoquer, dans les plus brefs délais, une réunion du comité politique des quinze pour discuter de la situation en Algérie. En outre, l'Algérie devrait aussi figurer à l'agenda de la prochaine réunion des ministres des Affaires étrangères des Quinze, qui se tiendra le 26 janvier prochain — du moins l'espère-t-on, mais ce n'est pas encore sûr.

J'appuie les autres aspects de l'initiative allemande, à savoir: une condamnation ferme du terrorisme islamique, une aide européenne aux victimes du terrorisme et un appel à un dialogue aussi large que possible entre toutes les forces politiques, y compris islamiques, qui rejettent le terrorisme comme moyen politique.

Quant au dernier élément de la proposition de M. Kinkel sur l'opportunité d'instaurer une coopération avec les autorités algériennes dans la lutte contre le terrorisme, j'hésite à me prononcer, ne disposant pas encore d'informations précises sur ce sujet.

Comme convenu au cours de la séance de la commission des Affaires étrangères d'hier, je ne manquerai pas d'informer le Sénat du résultat des réunions européennes précitées lors de la prochaine réunion de la commission des Relations internationales prévue pour la semaine prochaine.

M. le président. — La parole est à Mme Lizin pour une réplique.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, je remercie le ministre de cette réponse encourageante mais dont certains éléments restent flous. J'aurais souhaité plus de détails.

J'ai cité trois éléments pour une collaboration antiterroriste véritablement efficace. Il est, selon moi, d'une hypocrisie totale de faire semblant de s'indigner de massacres alors que les États-Unis et un certain nombre de pays européens, d'une part, disposent par satellite, d'informations très précises sur les positions en question et, d'autre part, d'armements que réclament souvent les autorités algériennes et qui leur permettraient de combattre des maquis particuliers.

Un échange de renseignements permettrait également de voir qui, en Europe, aide les réseaux islamistes en leur fournissant des armements et des moyens financiers.

Au lieu de faire des déclarations et de mettre en place des commissions d'enquête pour aller vérifier des choses déjà connues, ne serait-il pas plus intéressant de nous dire si, oui ou non, nous sommes prêts à doter l'Algérie de la capacité de combattre en lui permettant de disposer de tous les éléments d'informations dont elle a besoin?

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le président, s'il est vrai que tout laisse supposer que certains pays disposent de ces informations, ce n'est pas le cas de la Belgique, notre pays n'ayant aucun satellite au-dessus de l'Algérie. On connaît les pays disposant de satellites, et le sujet évoqué par Mme Lizin constituera peut-être un thème de discussion lors des réunions des prochains jours, mais il est évident que ce type de décision relève de la souveraineté et de la volonté des États.

Comme je l'ai déjà dit à différents médias, je conçois difficilement que nous puissions aborder ce problème d'une autre façon et j'imagine mal que les États membres de l'Union européenne envoient des troupes dans les circonstances actuelles.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE MME LIZIN AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LE DANGER DU RÉACTEUR 'SARCOPHAGE' DE TCHERNOBYL»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE GEVAREN VERBONDEN AAN DE 'SARCOFAAG-REACTOR' VAN TSJERNOBYL»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères.

La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, le sujet que je vais évoquer est, comme vous le savez, d'une grande actualité pour tous ceux qui habitent non loin d'une centrale nucléaire.

M. le ministre a certainement été informé des inquiétudes exprimées publiquement par l'actuel directeur de la centrale de Tchernobyl en Ukraine. Celui-ci mentionnait que les paiements et les contributions importantes promis notamment par le G7 afin de permettre la reconstruction correcte d'un deuxième sarcophage autour du sarcophage actuel, n'étaient toujours pas effectués.

Quels sont les fondements réels des informations qu'il diffusait à propos du danger de fissures dans ce sarcophage? Disposons-nous d'informations techniques à ce sujet?

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le président, le coût total de la stabilisation de l'Unité 4 de la centrale de Tchernobyl, détruite en 1986, est estimé à 760 millions de dollars. Un fonds géré par la B.E.R.D. et alimenté par les États a été créé afin de réunir la somme nécessaire. Les gouvernements du G7, la Commission des Communautés européennes et le gouvernement de l'Ukraine se sont engagés à contribuer à ce fonds pour un montant de 300 millions de dollars. La part des Communautés européennes sera de 100 millions de dollars. À ce jour, ces contributions n'ont pas encore été versées.

Les informations concernant les risques que fait courir l'Unité 4 de la centrale de Tchernobyl à la population, aux travailleurs de la centrale et à l'environnement, ont pour fondement les évaluations de l'état du sarcophage faites par les exploitants ukrainiens. Ces évaluations ont été confirmées par des experts occidentaux, notamment français, allemands et britanniques, des organismes de sûreté de ces pays.

Après l'explosion de l'Unité 4 en 1986, les autorités soviétiques ont fait construire, dans la hâte et sans respecter les normes de construction applicables dans les installations nucléaires, un sarcophage destiné à contenir le combustible radioactif présent dans le réacteur. Ce sarcophage était une solution d'urgence et provisoire. Il présente aujourd'hui des trous et des fissures par lesquels s'introduit l'eau de pluie et s'échappe de la poussière radioactive. Le risque de pollution de l'air et des nappes phréatiques est réel. En outre, la structure du sarcophage est menacée d'effondrement en cas de fortes chutes de neige ou de mouvements sismiques. Les experts estiment que la réhabilitation du sarcophage est urgente.

M. le président. — La parole est à Mme Lizin pour une réplique.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, je remercie le ministre de sa réponse. Cependant, il ne suffit pas de constater publiquement qu'il est urgent de trouver une solution à cette situation.

Le drame s'est produit en 1986, il y a douze ans déjà, et dès le départ, on savait qu'il était urgent de mettre en place un dispositif différent de celui installé par les Russes. Actuellement, il est question de procurer des fonds à cette fin. Aussi j'aimerais savoir si, oui ou non, l'adjudication pour le deuxième sarcophage a eu lieu.

Même si la Belgique n'est pas l'un des grands financiers de ce problème, j'estime que notre pays doit poser un acte clair. En effet, si l'Unité 4 est remise à l'air libre, elle présentera à nouveau un danger pour les populations dans un rayon de milliers de kilomètres. Notre situation géographique ne nous met donc nullement à l'abri.

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le président, je partage entièrement les craintes exprimées par Mme Lizin.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER GOOVAERTS AAN DE MINISTER VAN VERVOER OVER «HET NACHTELIJK GEBRUIK VAN DE LUCHTHAVEN VAN ZAVENTEM TUSSEN 23 UUR EN 7 UUR»

QUESTION ORALE DE M. GOOVAERTS AU MINISTRE DES TRANSPORTS SUR «L'UTILISATION DE L'AÉROPORT DE ZAVENTEM LA NUIT ENTRE 23 HEURES ET 7 HEURES»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Goovaerts aan de minister van Vervoer.

Het woord is aan de heer Goovaerts.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, naar aanleiding van een vraag van de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden van de Senaat, heeft het kabinet van de minister meegedeeld dat er in de periode van juni tot september 1997 74 vluchten plaatshadden tussen 23 uur 's avonds en 7 uur 's morgens. Er was slechts toelating gegeven voor 46 vluchten en voor 5 vluchten werd een proces-verbaal opgesteld.

Ik vestig er de aandacht op dat Sobelair en Royal Air Maroc een groot deel van deze nachtvluchten uitvoerden.

Kan de minister mij zeggen wat de stand van zaken is met betrekking tot de vluchten die het voorwerp hebben uitgemaakt van een proces-verbaal en waarom vooral Sobelair en Royal Air Maroc nachtvluchten — met of zonder toelating — hebben uitgevoerd?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Daerden.

De heer Daerden, minister van Vervoer. — Mijnheer de voorzitter, in de periode van juni tot september 1997 werden er inderdaad 5 processen-verbaal opgesteld voor niet-toegelaten vluchten van toestellen geklasseerd als «Chapter II» volgens de ICAO-normen.

Deze 5 processen-verbaal zijn nu in handen van het parket. Wat de procedure betreft, raad ik de heer Goovaerts aan de minister van Justitie te raadplegen.

Ik zie geen bijzondere redenen waarom vooral Sobelair en Royal Air Maroc nachtvluchten met of zonder toelating hebben uitgevoerd. Wel kan ik meedelen dat Sobelair haar laatste twee Chapter II-toestellen in de loop van de maand september 1997 van de hand heeft gedaan.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts voor een repliek.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, het spijt mij, maar dit antwoord van de minister is te algemeen en laat mij nog altijd in het duister.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

De vergadering is geschorst.

La séance est suspendue.

— *De vergadering wordt geschorst om 15.45 uur.*

La séance est suspendue à 15 h 45.

Ze wordt hervat om 15.50 uur.

Elle est reprise à 15 h 50.

De voorzitter. — De vergadering is hervat.

La séance est reprise.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME LIZIN AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LA SITUATION À CUBA»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE TOESTAND IN CUBA»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères.

La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, compte tenu de l'évolution du temps, l'objet de ma demande d'explications est d'une grande actualité dans cette zone du monde qui ne nous est pas proche sur le plan géographique, mais l'est sur le plan des liens historiques et qui, de plus, tient particulièrement à cœur au groupe auquel j'appartiens.

Pouvez-vous nous dire, monsieur le ministre, quel est l'état actuel des relations entre la Belgique et Cuba et nous parler de l'état des discussions entre l'Europe et Cuba, non pas en prévision du départ du *lider massimo* mais étant donné l'évolution prévisible de la situation dans ce pays ?

Ne me dites pas simplement que la négociation continue avec M. Eisenstad et qu'aucun accord n'a été conclu. En fait, je souhaite savoir comment nous pouvons, en tant qu'Européens, éviter de nous faire piéger dans une sorte de moratoire des investissements à Cuba. C'est le point central de la discussion en cours et le résultat auquel nous voulons aboutir.

L'objectif des États-Unis n'est certainement pas de nous convaincre de mettre un frein brutal à nos relations avec Cuba, mais plutôt de retirer de toute perspective d'investissement ce qu'ils considèrent comme propriétés illégalement confisquées au moment de l'arrivée au pouvoir de Castro. Par conséquent, comme celles-ci représentent 95 % du patrimoine cubain, ne pas investir pour le moment dans lesdites propriétés illégalement confisquées revient, en fait, à ne plus investir du tout, et c'est l'élément le plus important de la position américaine. Il convient de bien comprendre cela si, en tant qu'Européens, nous voulons poursuivre, voire développer, les investissements à Cuba.

Quel est l'état des relations avec les États-Unis sur ce point, dans le cadre de la négociation sur la loi Helms-Burton et, de façon générale, quant au comportement à l'égard de Cuba ? Je ne désire pas que vous entriez dans les détails juridiques à propos de Cuba, mais que vous nous informiez sur l'orientation politique de l'Europe en cette matière.

Différentes démarches peuvent-elles être accomplies en Belgique à l'égard de ceux qui à Cuba — j'ai récemment rencontré la ministre du Commerce extérieur de ce pays — essaient de faire évoluer petit à petit la situation, tout en respectant un *lider* âgé mais en sachant qu'à un moment donné, la question de la succession se posera et, partant, celle de l'orientation du pays ?

Est-il exact que les dernières négociations comportaient un volet iranien qui serait une contrepartie ? Cet aspect a parfois été présenté dans la presse, laquelle, tout en expliquant la position des

Européens sur Cuba, indiquait que les Américains voulaient les voir bouger sur le plan de la question iranienne. Y a-t-il eu marchandage en cette matière ? Vous êtes-vous engagé à une auto-limitation des investissements à Cuba ?

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Les relations bilatérales belgo-cubaines sont bonnes et exemptes de difficultés. La Belgique attache néanmoins beaucoup de prix à une amélioration de la situation des droits de l'homme à Cuba. À ce titre, elle participe, tant au niveau des Nations unies que sur le plan de la définition de la formulation de la Politique étrangère et de sécurité commune — P.E.S.C. — de l'Union européenne, à une approche des relations fondée sur un meilleur respect des droits de l'homme dans ce pays.

Par conséquent, l'Europe ne se livre à aucun marchandage avec les États-Unis en vue d'échanger Cuba contre l'Iran. D'ailleurs, l'évolution récente de la situation en Iran rend cette thèse quasiment intenable en terme. En tout cas, c'est ce que j'espère.

À l'échelon des Nations unies, la Belgique fait partie des pays qui estiment indispensable que, conformément aux résolutions pertinentes adoptées par l'assemblée générale, le rapporteur spécial Groth puisse se rendre à Cuba, et qui jugent souhaitable que Cuba ratifie les pactes internationaux relatifs aux droits civils et politiques et aux droits économiques sociaux et culturels.

À l'échelon de l'Union européenne, la Belgique a contribué à l'élaboration de la «Position commune» de décembre 1996, laquelle définit le cadre futur des relations qu'elle souhaite entretenir avec Cuba. En l'occurrence, il s'agit d'encourager un processus de transition vers le pluralisme démocratique, le respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales, ainsi que le relèvement et l'amélioration durable du niveau de vie des Cubains. Cet objectif est susceptible d'être atteint par une intensification du dialogue avec les autorités cubaines et tous les secteurs de la société. La conclusion éventuelle d'un accord de coopération entre l'Union européenne et Cuba doit aller de pair avec une progression sensible de ces objectifs.

Depuis la conclusion, le 11 avril dernier, d'une entente, le *memorandum of understanding*, entre la Commission européenne et les États-Unis, la Commission a poursuivi les négociations avec, pour mandat, la renonciation de la partie américaine à appliquer les dispositions des lois à portée extraterritoriale, dites lois Helms Burton et d'Amato. Le premier délai qui s'étaient fixé les Quinze pour la conclusion d'un accord mutuellement satisfaisant a expiré le 15 octobre 1997 sans qu'une solution soit trouvée. L'Union européenne a exprimé sa déception et s'est accordé un temps de réflexion tout en rappelant la date butoir du 18 avril 1998 à l'échéance de laquelle la suspension de la saisine du panel de l'O.M.C. cessera ses effets. Les pourparlers entamés au préalable doivent se poursuivre dans le cadre de la négociation de l'accord multilatéral sur l'investissement, sous l'égide de l'O.C.D.E. à Paris.

En conclusion, l'Union européenne n'a pris aucun engagement concernant une auto-limitation des investissements européens à Cuba.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME LIZIN AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LES LIENS DES RÉSEAUX ISLAMISTES EN ALGÉRIE, EN ÉGYPTÉ ET EN EUROPE, EN PARTICULIER EN GRANDE-BRETAGNE»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE ISLAMITISCHE FUNDAMENTALISTEN EN HUN BANDEN IN ALGERIJE, IN EGYPTÉ EN IN EUROPA, MET NAME IN GROOT-BRITTANNIË»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères.

La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, cette demande d'explications me permettra d'aborder ce problème particulier de manière plus détaillée que la question orale que j'ai posée tout à l'heure, laquelle concernait uniquement l'initiative prise par l'Allemagne.

Je considère que nous sommes en cette matière d'une rare hypocrisie et d'une myopie qui risquent, à terme, de se révéler extrêmement dangereuses sur le territoire européen. En outre, notre capacité de mémoire est hélas aujourd'hui insuffisante pour pouvoir réellement dresser la carte des événements qui se déroulent sous nos yeux dans le Sud méditerranéen. Il semble que nous ayons déjà oublié ce qui s'est produit à Louxor et, avant cela, tous les événements égyptiens dont les journaux n'ont que partiellement rendu compte puisque, la presse étant arabe et anglophone, nous sommes incomplètement informés à propos de l'état exact des réseaux islamistes en Égypte.

Cependant, contrairement à tous les autres massacres, qui brasaient les populations des zones les plus pauvres d'Algérie, le drame de Louxor visait le tourisme le plus riche, le plus européen — ou le plus occidental — et il a eu lieu en un endroit qui constitue un centre historique de la civilisation. S'attaquer à Louxor d'une telle manière et par le biais d'une telle organisation revient à s'attaquer au symbole de l'Occident que sont les touristes en Égypte.

M. Moubarak a réagi très rapidement et de façon très courageuse, selon moi, montrant par là qu'il connaissait l'état exact des supports de ses ennemis. Il a immédiatement évoqué la responsabilité de certains pays européens sur le plan de la couverture des réseaux islamistes et il a parlé de la Grande-Bretagne, en particulier, ce qui suppose que celle-ci n'est pas la seule.

Le ministre peut-il nous donner son analyse de la situation des islamistes en Belgique et nous parler des contacts existants entre notre pays et l'Égypte à ce sujet? Entretienons-nous une coopération antiterroriste avec les Égyptiens? Dans l'affirmative, de quelle nature est-elle? À quelle fréquence les contacts ont-ils lieu?

Le ministre peut-il nous donner un avis, qui ne crée pas d'incident diplomatique mais soit suffisamment précis, sur les tolérances britanniques à l'égard des réseaux basés en Angleterre et liés aux Frères musulmans. Parallèlement, la capitale londonienne semble également tolérer des réseaux algériens. L'islamisme terroriste ne se limite certainement pas aux frontières des États. Les réseaux algériens bénéficient donc également d'une aide à partir de Londres.

Quelle valeur le ministre attribue-t-il à la revendication des massacres publiée par le G.I.A. à Londres? Cela est-il compatible avec la sécurité et la collaboration antiterroriste en Europe? Peut-on laisser publier dans une capitale européenne une revendication de massacres, tout en qualifiant de honteux le fait de laisser se développer de tels massacres? Quelles démarches la Belgique a-t-elle entreprises auprès de Londres à la suite de ces actes? Les quatorze autres pays européens y ont-ils été associés ou certains ont-ils pris des initiatives particulières?

Selon vous, monsieur le ministre, certains pays partagent-ils l'analyse de Londres en cette matière? Je vise ici une tolérance pratiquement reconnue.

Un juge antiterroriste français avait qualifié la Grande-Bretagne de «Papouasie orientale» en ce qui concerne l'attitude de Londres en matière de coopération judiciaire antiterroriste. Cette position vous paraît-elle injurieuse ou exacte? Que vous inspire-t-elle? Compte tenu de l'émotion que manifestent les populations européennes du fait de cette incapacité à venir en aide à l'Algérie, ce type d'analyse peut-il être modifié?

Certains articles parus dans *The Observer* ont évoqué le cas d'un ancien militaire algérien demandeur d'asile qui avait fourni un certain nombre d'informations. Le fait que la Grande-Bretagne accorde l'asile à certains Algériens tout en faisant payer un certain prix politique à l'Algérie constitue-t-il une technique? Avez-vous demandé des éclaircissements à l'Angleterre à ce sujet ou celle-ci en a-t-elle fourni spontanément? Il me paraît en effet normal de s'inquiéter à ce propos.

Peut-on mener des campagnes aussi grossières à partir d'une capitale européenne sans encourir des réactions de la part d'autres capitales?

J'ai déjà évoqué la question relative à la Troïka. Étant donné la réponse que vous m'avez fournie à cet égard, monsieur le ministre, je n'évoquerai plus cette problématique. Cependant, vous ne m'avez pas répondu en ce qui concerne le volet particulier de l'antiterrorisme.

De manière précise, une réunion avec les Algériens sur la question est-elle prévue prochainement, en collaboration avec les Français, les Italiens et les Espagnols? A-t-on imaginé de former un groupe qui, pour la première fois, accepterait de traiter sur le même pied les responsables antiterroristes algériens et européens? On a parlé d'une réunion qui a eu lieu en Tunisie, où des spécialistes des ministères de l'Intérieur arabes, en particulier des services algériens et égyptiens, ont examiné la question de la coopération antiterroriste. Avez-vous eu, par l'intermédiaire de nos ambassades de Tunis ou du Caire, des informations particulières sur ce type de coopération et sur son fonctionnement?

Par ailleurs, il est inutile de revenir sur le détail de l'envoi de M. Z en Suisse. Cet individu est-il toujours en situation d'attente d'un statut en Suisse? Connaissez-vous M. Tarek Ramadan — que nous avons entendu sans aucune contestation possible à la télévision belge — dont l'institut finance pratiquement en direct tous les réseaux des Frères musulmans d'Europe et d'ailleurs? En relation avec le concept antiterroriste de la Suisse et la manière dont elle gère éventuellement la présence de l'individu Z sur son territoire et un certain nombre d'autres criminels et assassins — auriez-vous par exemple des informations relatives au fait que l'assassin du président El Sadate serait aujourd'hui en Suisse? De quelles informations dispose votre ministère quant aux réseaux de l'Institut suisse de M. Tarek Ramadan? Une analyse particulière est-elle en cours?

Enfin, de quelles informations disposez-vous quant au financement saoudien? On élabore beaucoup d'hypothèses sur la question d'un éventuel soutien iranien. Nous avons le sentiment que le volet iranien est beaucoup plus faible, en termes de financement, que le volet saoudien et que les transferts par des banques européennes, notamment londoniennes, sont importants. Mon groupe souhaiterait que vous nous confirmiez si votre ministère dispose actuellement d'informations particulières quant au comportement de la famille régnante en Arabie saoudite et si vous avez demandé à nos ambassades d'approfondir un certain nombre d'éléments à ce sujet.

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le président, la question de Mme Lizin comporte de nombreux aspects très précis, qui devraient peut-être être traités de manière discrète. En outre, elle aborde les activités du réseau islamiste dans les pays de l'Union, et la coopération judiciaire antiterroriste en son sein. Comme vous le savez, ces compétences dépendent des ministères de l'Intérieur et de la Justice. Sur beaucoup d'éléments, je vous conseillerai donc de vous adresser à mes collègues, de préférence en séance à huis clos, de manière à obtenir des éléments de réponse plus précis à ces questions.

Je me limiterai dès lors aux aspects de politique étrangère et, pour le reste, je vous renvoie aux ministres Vande Lanotte et De Clerck.

En ce qui concerne l'Égypte, le drame de Louxor a rappelé que ce pays est également confronté à un terrorisme islamique radical, et ce depuis le début des années 90. L'ampleur de ce phénomène est évidemment incomparable à la situation que prévaut en Algérie. Il est surtout l'œuvre du *Gamaat al islamye* et, dans une moindre mesure, du *Djihad* islamique.

Bien qu'il soit difficile d'être catégorique sur ce point, selon certaines sources, le nombre des soi-disant combattants de ces deux organisations est à peine de quelques centaines.

Ces groupes sont surtout actifs dans certaines provinces de la partie centrale de l'Égypte, notamment celles de Kena, Minya et Assioud. Des opérations terroristes sont parfois montées en

dehors de cette région et visent tout particulièrement le secteur du tourisme, principale source de devises étrangères. Les attentats de Louxor du 17 novembre 1997 et celui du Caire du 18 septembre 1997 — au cours desquels neuf touristes allemands ont été tués — confirment que, malgré un dispositif de sécurité maximale, des opérations individuelles peuvent être menées avec succès. Cette constatation quelque peu cynique est néanmoins réaliste.

En ce qui concerne l'Algérie, je ferai les observations suivantes. À propos des informations publiées dans *The Observer*, je dirai simplement que le conflit algérien n'a pas seulement les faubourgs d'Alger et la Mitidja comme champ de bataille mais aussi les médias. N'oublions pas que, dans ce conflit, tous les moyens sont bons, y compris la désinformation. Quoi qu'il en soit, à l'heure actuelle, je ne dispose d'aucun élément qui puisse confirmer les allégations du dénommé Youssouf.

Les revendications de massacres ont effectivement été publiées par les G.I.A. dans certains pays européens. De toute évidence, ces actes commis en Algérie sont l'œuvre des G.I.A. et d'autres groupes de la «nébuleuse islamique». Tous les ministres des Affaires étrangères des Quinze partagent ce point de vue qui a d'ailleurs été confirmé lors de la réunion informelle tenue à Luxembourg. Cet avis est également partagé par les principaux représentants des forces démocratiques algériennes.

En ce qui concerne le fameux M. Z actuellement en Suisse, je puis vous confirmer que ce pays a fait des efforts pour le renvoyer, mais hélas sans succès jusqu'à présent. Pour des informations plus précises à ce sujet, je vous suggère de vous adresser à M. Vande Lanotte.

J'émettrai une dernière remarque d'ordre général qui adoucira peut-être votre conviction à l'égard du Royaume-Uni. Elle a trait à la présence des représentants du courant islamiste en Europe et aux sympathies dont ceux-ci font l'objet de la part des populations islamiques des pays de l'Union européenne. Ce débat est très délicat. En effet, nous vivons dans un État de droit où les principes de la liberté d'opinion sont sacro-saints. Vous soulevez l'éternelle question de la nécessité de lutter contre le terrorisme, question qui relève aussi de notre propre responsabilité. Vous avez déjà fait allusion à cet aspect des choses. Si les massacres se poursuivent en Algérie, les conséquences se feront sentir jusque dans notre propre pays.

Par ailleurs, la liberté d'opinion et d'expression est une des bases de notre régime démocratique. Les États européens sont partagés entre la nécessité de lutter contre la menace terroriste et de protéger leurs populations, d'une part, et de respecter les principes de la liberté d'opinion et d'expression, d'autre part.

M. le président. — La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, je voudrais apporter un complément à la réponse du ministre. Je conçois parfaitement qu'une certaine discrétion doit être observée sur certains points. Je comprends également le volet «ministère de l'Intérieur». Toutefois, c'est précisément sur cette prétendue séparation que devrait se situer le débat politique dans les pays européens.

Il n'est plus possible de feindre de croire que l'on peut séparer les deux aspects. À moins de réclamer des *task forces* avec votre collègue du ministère de l'Intérieur, il est impensable de laisser, dans certains pays européens, les ministères de la Défense et de l'Intérieur pratiquer des politiques de financement, de copinage et d'entretien de réseaux islamistes simplement pour avoir la paix et, éventuellement, se faire des alliés dans le futur et, dans le même temps, de laisser la population de votre propre pays s'indigner à l'égard de ceux qui tentent de lutter contre ces gens que l'on entretient — au sens «prostitution» du terme. Je pense à Rabat Khébir, par exemple. Au moment où les Allemands ont formulé très intelligemment leur proposition, je pense qu'ils savaient très bien qu'ils paient Rabat Khébir.

Je voudrais que l'on cesse d'affirmer que telle matière dépend du ministère de l'Intérieur et telle autre du ministère des Affaires étrangères. Si vous voulez être un grand ministre des Affaires étrangères, vous devez veiller à ce que vos orientations soient celles qui s'imposent en termes de collaboration dans les services.

Ne les laissez plus travailler seuls. Ils font plus de tort que de bien dans beaucoup de pays européens dans ces matières. Ils en ont fait beaucoup à l'Algérie. Le personnel entretenu de ces réseaux essaie aujourd'hui d'intoxiquer l'Europe et vos analyses en ce qui concerne le fondement réel de l'islamisme intégriste, notamment en Algérie.

Jusqu'à présent, le Maroc croyait pouvoir y échapper, mais il commence à comprendre que l'Algérie ne pourra pas être sauvée de cette perspective ignoble de recul médiéval s'il ne s'implique pas lui aussi dans la problématique du soutien de ces réseaux.

Ceux-là, monsieur le ministre, votre collègue du ministère de l'Intérieur, ferait bien de les regarder de plus près en Belgique ! Il est vrai que nous avons peu d'Algériens dans notre pays, mais beaucoup de Marocains très impliqués.

Cette lutte contre ce mouvement réclamée par les populations d'Europe qui, bien qu'intoxiquées, commencent malgré tout à comprendre, dépend de vous en tant que ministre des Affaires étrangères. Je ne crois pas que les Saoudiens séparent leur politique étrangère du comportement de leurs services. Demandez-le au prince Turki. Vous constaterez qu'il serait intéressant d'avoir une discussion européenne à l'égard de l'Arabie saoudite. Parlez de l'Algérie, certes, mais parlez en même temps de l'Arabie saoudite.

Ainsi, ils comprendront peut-être que l'Europe, enfin, ne se laissera plus prendre au jeu de l'argent qui, en réalité, circule en Europe, et tue en Algérie dans des conditions médiévales car le but est précisément d'organiser un recul de la civilisation. Cela se déroule à nos portes. Il faut oser le dire; il faut oser agir.

Monsieur le ministre, je vous propose d'être beaucoup plus actif sur ce dossier et même publiquement. Laissez les discrets faire le travail que vous leur imposez, mais contrôlez-les. Ne les laissez pas mener leur politique mais imposez-leur la vôtre. (*Applaudissements.*)

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

COMMUNICATION DE M. LE PRÉSIDENT

De voorzitter. — Dames en heren, artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934 bepaalt dat een senator, gekozen door de Senaat, deel uitmaakt van de Commissie van toezicht bij de Deposito- en Consignatiekas.

De duur van het mandaat van de leden van de commissie van toezicht bedraagt 6 jaar. Het mandaat van de uittreedende leden is hernieuwbaar.

Tijdens zijn vergadering van 19 februari 1992 had de Senaat de heer Cooreman benoemd tot lid van de commissie van toezicht voor een termijn van 6 jaar, die een aanvang nam op 1 januari 1992 en eindigde op 31 december 1997.

Tijdens zijn vergadering van 9 november 1995 heeft de Senaat de heer Goovaerts aangewezen om het mandaat van de heer Cooreman te voleindigen.

De Senaat dient bijgevolg over te gaan tot de benoeming van een van zijn leden tot lid van de Commissie van toezicht bij de Deposito- en Consignatiekas voor een termijn van 6 jaar die ingaat op 1 januari 1998.

Ik stel u voor tijdens de plenaire vergadering van donderdag 15 januari aanstaande tot die benoeming over te gaan.

Mesdames, messieurs, l'article 5 de l'arrêté royal du 18 mars 1935 coordonnant les lois relatives à l'organisation et au fonctionnement de la Caisse des dépôts et consignations et y apportant des modifications en vertu de la loi du 31 juillet 1934 dispose qu'un sénateur, élu par le Sénat, fait partie de la Commission de surveillance de la Caisse des dépôts et consignations.

La durée du mandat des membres de la commission de surveillance est de 6 ans. Le mandat des membres sortants peut être renouvelé.

Au cours de sa séance du 19 février 1992, le Sénat avait désigné M. Cooreman pour faire partie de la commission de surveillance pour un terme de 6 ans prenant cours le 1er janvier 1992 et expirant le 31 décembre 1997.

Au cours de sa séance du 9 novembre 1995, le Sénat a désigné M. Goovaerts pour achever le mandat de M. Cooreman.

Il incombe dès lors au Sénat de procéder à la désignation d'un de ses membres pour remplir les fonctions de membre de la Commission de surveillance de la Caisse des dépôts et consignations pour un terme de 6 ans prenant cours le 1er janvier 1998.

Je vous propose de procéder à cette désignation au cours de la séance plénière du jeudi 15 janvier prochain. (*Assentiment.*)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

ORDRE DES TRAVAUX

De voorzitter. — Dames en heren, het bureau stelt voor volgende week deze agenda voor.

Donderdag 15 januari 1998 om 15 uur.

1. Inoverwegingneming van voorstellen.
2. Mondelinge vragen.
3. Evocatieprocedure: wetsontwerp tot verlenging van de tijdelijke bepalingen van artikel 1ter en artikel 1^{quater} van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven. (Pro memorie.)

Vanaf 17 uur: naamstemmingen over het geheel van het afgehandelde wetsontwerp.

4. Vragen om uitleg:

a) van de heer Happart aan de eerste minister over «de omzendbrief BA-97/22 van de Vlaamse minister Peeters over het gebruik van de talen in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied»;

b) van de heer Ph. Charlier aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «de reglementering en de controle inzake de toestellen die ultravioletstraling veroorzaken»;

c) van de heer Mahoux aan de minister van Buitenlandse Zaken en aan de minister van Landsverdediging over «de vraag van de UNO aan België om aan een internationale krijgsmacht deel te nemen»;

d) van mevrouw Nelis-Van Liedekerke aan de minister van Sociale Zaken over «het probleem van de terugbetaling van coronaire stents»;

e) van de heer Mahoux aan de minister van Justitie over «de gerechtelijke dossiers van sommige Rwandese staatsburgers in België»;

f) van mevrouw Milquet aan de staatssecretaris voor Veiligheid en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, over «de herstructurering van de dienst 100»;

g) van de heer Olivier aan de staatssecretaris voor Veiligheid en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, over «de toekenningsprocedure en de beoordelingscriteria voor de toekenning van een parkeerkaart aan mindervaliden».

Mesdames, messieurs, le bureau propose pour la semaine prochaine l'ordre du jour suivant.

Jeudi 15 janvier 1998 à 15 heures.

1. Prise en considération de propositions.

2. Questions orales.

3. Procédure d'évocation: projet de loi prorogeant les dispositions temporaires des articles 1^{er}ter et 1^{er}quater de l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant le taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux. (Pour mémoire.)

À partir de 17 heures: votes nominatifs sur l'ensemble du projet de loi dont la discussion est terminée.

4. Demandes d'explications:

a) de M. Happart au Premier ministre sur «la circulaire BA-97/22 du ministre flamand Peeters sur l'emploi des langues dans les administrations communales de la région linguistique néerlandaise»;

b) de M. Ph. Charlier au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «la réglementation et le contrôle des appareils émetteurs de rayons ultraviolets»;

c) de M. Mahoux au ministre des Affaires étrangères et au ministre de la Défense nationale sur «la demande de l'O.N.U. à la Belgique en vue de participer à une force armée internationale»;

d) de Mme Nelis-Van Liedekerke au ministre des Affaires sociales sur «le problème du remboursement des prothèses endoluminales»;

e) de M. Mahoux au ministre de la Justice sur «les dossiers judiciaires de certains ressortissants rwandais en Belgique»;

f) de Mme Milquet au secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement, sur «la restructuration du service 100»;

g) de M. Olivier au secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement, sur «la procédure d'octroi et les critères d'appréciation pour l'octroi d'une carte de parking aux handicapés».

Is de Senaat het eens met deze regeling van de werkzaamheden?

Le Sénat est-il d'accord sur cet ordre des travaux? (*Assentiment.*)

Dan is hiertoe besloten.

Il en est ainsi décidé.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW NELIS-VAN LIEDEKERKE AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID OVER «DE MOGELIJKE MISBRUIKEN BIJ DE FONDSSEN VOOR BESTAANSZEKERHEID»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME NELIS-VAN LIEDEKERKE AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL SUR «LES ABUS ÉVENTUELS CONCERNANT LES FONDS DE SÉCURITÉ D'EXISTENCE»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Nelis aan de minister van Tewerkstelling en Arbeid.

Het woord is aan mevrouw Nelis.

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de voorzitter, het verheugt mij dat de minister vandaag aanwezig is. De laatste plenaire vergadering van de Senaat vóór het kerstreces hebben 22 personen vruchteloos op haar gewacht.

Er heerst onduidelijkheid over het correcte gebruik van de middelen van de fondsen voor bestaanszekerheid. De minister verklaarde op 3 december 1997 in de kamercommissie voor de Sociale Aangelegenheden dat de fondsen over een bedrag van 50 miljard beschikken. Dit cijfer is het resultaat van berekeningen op basis van de RSZ-gegevens.

Er wordt beweerd dat zowel de werkgevers als de vakbonden oneigenlijk gebruik maken van de middelen van deze fondsen. Deze fondsen dienen voor de uitbetaling van aanvullende werk-

loosheidsuitkeringen en van vakbondspremies, voor de financiering van vakopleidingen voor werknemers en voor het uitbetalen van de uitkeringen voor vorstverlet in de bouwsector en van de tijdelijke werkloosheidsuitkeringen in de textielsector.

Volgens de pers vrezen de sociale partners dat de regering beslag zal leggen op de reserves. Professor Blanpain beschuldigt de werkgevers en de vakbonden ervan de middelen van de fondsen niet correct te gebruiken. Hij beweert ook dat er tevens eindejaarspremie mee worden uitbetaald en vakantiecentra opgericht en dat men ze gebruikt om riant vergoedingen uit te keren aan de beheerders.

In de pers heb ik eveneens vernomen dat de minister een wetgevend initiatief voorbereidt om uniforme regels uit te werken voor de boekhouding van deze fondsen, zodat toch enige controle mogelijk zal zijn op het correcte gebruik ervan.

Mijn concrete vragen zijn dan ook de volgende. Is het correct dat in het verleden van deze fondsen misbruik werd gemaakt? Heeft de minister een idee van de omvang van de uitgaven voor de diverse uitkeringen? Heeft de minister een onderzoek ingesteld? Zo ja, kan het Parlement over de resultaten ervan beschikken? Hoeveel bedragen de reserves van deze fondsen?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Smet.

Mevrouw Smet, minister van Tewerkstelling en Arbeid, belast met het Beleid van gelijke kansen voor mannen en vrouwen. — Mijnheer de voorzitter, de uitgaven van de fondsen voor bestaanszekerheid hangen af van de voordelen die de fondsen verlenen. Het aantal voordelen dat een fonds op zich neemt of waarvan de last solidair wordt gedragen, is bepalend voor de bijdrage van de werkgevers. Zo nemen vele fondsen de verplichting van de individuele werkgevers tot bepaling van de aanvullende vergoeding voor bruggepensioneerden over.

Sta me toe een overzicht te geven van de voordelen die de fondsen verlenen: financiering van vakbondspremies en -vorming, aanvullende vergoedingen bij tijdelijke werkloosheid, toeslagen bij ziekte-uitkeringen, arbeidsongevallen en ontslag om economische redenen, uitkeringen bij sluiting van ondernemingen die minder dan twintig werknemers tellen. In een groot aantal gevallen wordt het geld bestemd voor risicogroepen — een wettelijk systeem dat reeds sinds 1989 bestaat en steeds werd verlengd —, op een of andere manier in de sector aangewend en storten de werkgevers bijgevolg deze bijdrage, die momenteel 0,10 % van het brutoloon bedraagt, aan de fondsen. Bovendien staan sommige fondsen ook in voor de betaling van de eindejaarspremie.

Met de huidige wetgeving is het heel moeilijk om de uitgaven van de fondsen voor de diverse voordelen te weten te komen. Volgens de wet op de fondsen voor bestaanszekerheid brengt een revisor, of accountant, jaarlijks verslag uit aan het paritair comité, dat hiervan een afschrift geeft aan de bevoegde minister. De balans en de resultatenrekeningen moeten niet worden opgesteld volgens de wet op de jaarrekeningen en komen vaak niet voor in het verslag. De sociale voordelen verleend aan de begunstigten van het fonds, worden in het verslag meestal niet uitgesplitst volgens de categorieën van voordelen. De verslagen zijn vaak heel summier. Soms worden de uitgekeerde bedragen en de kosten vermeld onder één noemer. De huidige wetgeving is bijgevolg onvoldoende om op eenvoudige, correcte en continue basis de uitgaven van de diverse fondsen te bepalen.

Om de vraag over het misbruik van de middelen te beantwoorden, moet men rekening houden met twee zaken.

Ten eerste, bepaalt de wet dat de fondsen voor bestaanszekerheid bestemd zijn voor: het toekennen van sociale voordelen, het financieren van vakopleidingen en veiligheid. De opdrachten moeten in de statuten worden opgesomd, maar verder in aparte collectieve arbeidsovereenkomsten worden geconcretiseerd. Alle middelen moeten worden aangewend voor de door de wet toegestane opdrachten.

Ten tweede bepaalt de wet dat een revisor, of een accountant, controle uitoefent op het beheer van elk fonds. Deze revisor wordt aangewezen door het paritair comité en heeft een onbeperkt recht van toezicht en onderzoek op al de boekhoudkundige verrichtingen van het fonds, zonder zich evenwel met het beheer zelf te mogen inlaten. De revisor brengt minstens eenmaal per jaar verslag uit over zijn opdracht aan het bevoegde paritair comité, dat een afschrift verzendt aan de bevoegde minister.

Op grond van een onderzoek van deze verslagen ben ik tot de vaststelling gekomen dat zij vaak onvoldoende gedetailleerd zijn om te kunnen nagaan welk bedrag aan welke uitgaven worden besteed. De oorzaak hiervan is het ontbreken van een schema van de resultatenrekeningen en de balans; bovendien bestaan er geen wettelijke bepalingen betreffende de toelichting bij de jaarrekeningen. Er bestaan evenmin bepalingen over het aanleggen van voorzieningen. Zoals ik reeds heb gezegd, worden de uitgaven in vele gevallen slechts zeer algemeen weergegeven. Wel kan ik verzekeren dat mij over flagrante misbruiken niets werd meegeedeeld.

Om in de toekomst de lacunes in de wetgeving weg te werken, heb ik een ontwerp van wet over de fondsen voor bestaanszekerheid uitgewerkt en voor advies aan de Nationale Arbeidsraad voorgelegd. Mijn medewerkers werden door de Raad uitgenodigd om deel te nemen aan een discussie hierover. De sociale partners hebben te kennen gegeven dat zij zich van de problematiek bewust zijn en dat zij bereid zijn een oplossing te zoeken. Zij geven er echter de voorkeur aan een CAO te sluiten die het hen mogelijk maakt om op een snelle en soepele manier de aanpassingen aan te brengen die in het licht van de recente ontwikkelingen noodzakelijk zijn gebleken.

Bepaalde onderwerpen kunnen evenwel niet bij CAO worden geregeld en voor de regelgeving van andere is de overheid bevoegd. Met het oog op een soepele aanpak stelt de Raad voor deze regelingen bij koninklijk besluit te nemen.

Vandaar bepaalt artikel 2 van de CAO nummer 66 van 4 november 1997 dat de sociale partners zich ertoe verbinden om binnen de zes maanden een CAO te sluiten waarin de regelgeving betreffende de fondsen voor bestaanszekerheid wordt verrijkt met eerbiediging van de doelstellingen van deze fondsen. Hetzelfde artikel bepaalt verder dat de sociale partners ook voorstellen voor een reglementair kader zullen uitwerken, zodat de regelgeving transparanter wordt. Om het advies over dit reglementair kader verder te kunnen uitwerken, heb ik in het ontwerp van programmawet gemaakt dat reeds in de bevoegde kamercommissie werd goedgekeurd en normalerwijze volgende week in de plenaire vergadering van de Kamer van volksvertegenwoordigers wordt behandeld. Ook de Senaat kan zich hierover desgevallend uitspreken.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Nelis.

Mevrouw Nelis-van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor haar zeer uitvoerige toelichting. Zij heeft niet alleen geantwoord op de vragen die ik heb gesteld, maar zij heeft tevens informatie verstrekt over een aantal bijkomende punten. Het dossier is hierdoor voor mij heel wat duidelijker geworden.

Verder meen ik te mogen veronderstellen dat de misbruiken die professor Blanpain heeft aangewezen, niet stroken met de werkelijkheid. Ik denk met name aan de oprichting van vakantiecentra en het uitkeren van riant vergoedingen aan sommige beheerders. Het is misschien moeilijk voor de minister om hierop op dit ogenblik reeds precies te antwoorden.

Toch was er een teken aan de wand en het verheugt mij dan ook dat de minister de gepaste maatregelen heeft genomen om binnen afzienbare tijd een klare kijk op deze zaken te kunnen krijgen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Dames en heren, aangezien er nog enkele mondelinge vragen en vragen om uitleg op de agenda staan, maar de bevoegde ministers nog niet aanwezig zijn, moeten wij even wachten.

Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik dacht toch dat donderdagnamiddag het ogenblik is waarop beide Kamers de regering kunnen ondervragen en dat de ministers zich dus in principe ter beschikking moeten houden van zowel Kamer als Senaat. Ik neem aan dat zij niet op twee plaatsen tegelijk kunnen zijn, maar ik kan mij moeilijk indenken dat de hele regering op het ogenblik in de Kamer aanwezig moet zijn.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER GOOVAERTS AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE SOCIALE IDENTITEITSKAART»

QUESTION ORALE DE M. GOOVAERTS AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LA CARTE D'IDENTITÉ SOCIALE»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Goovaerts aan de minister van Justitie.

Het woord is aan de heer Goovaerts.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, het Toezichtcomité bij de Kruispuntbank van de sociale zekerheid heeft zich in zijn advies nummer 97/07 van 11 september 1997 ongunstig uitgesproken over het gebruik van de sociale identiteitskaart door de diensten van de Directe Belastingen. In de artikelen 32 en volgende van het ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van de wet van 26 juli 1996 en houdende maatregelen met het oog op de invoering van een sociale identiteitskaart wordt bepaald dat deze kaart kan worden gebruikt door de fiscale diensten van het ministerie van Financiën.

Het Toezichtcomité stelt echter vast dat het geenszins duidelijk is met welke doeleinden de gegevens op de sociale identiteitskaart precies worden verwerkt. In toepassing van de wet van 8 december 1992 geeft de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer aan dat «het een grondbeginsel van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer is dat de persoonsgegevens slechts verwerkt mogen worden voor duidelijk omschreven en wettige doeleinden en dat zij, uitgaande van die doeleinden, toereikend, terzake dienend en niet-overmatig dienen te zijn». Dit beginsel, het zogenaamde finaliteitsbeginsel, wordt uitdrukkelijk bevestigd in artikel 5 van de wet van 8 december 1992.

Kan de minister medelen hoe de wet van 1992 op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer zal worden gerespecteerd?

De voorzitter. — Het woord is aan minister De Clerck.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Mijnheer de voorzitter, eigenlijk behoort deze materie tot de bevoegdheid van mevrouw De Galan, die instaat voor de invoering van het systeem van de sociale identiteitskaart. Hierbij is de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, die onder mijn bevoegdheid valt, echter ook van groot belang, zodat ik, na overleg met mijn collega van Sociale Zaken, een antwoord geef op deze vraag.

De invoering van de sociale identiteitskaart wordt geregeld door een koninklijk besluit van 18 december 1996, genomen in uitvoering van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels. Het besluit werd door het Parlement bij de wet van 26 juni 1997 bekrachtigd.

Hoewel de sociale identiteitskaart in de eerste plaats zal worden gebruikt in het kader van de sociale zekerheid, om de dienstverlening aan de verzekerden te verbeteren, bepaalt het besluit ook dat ze eveneens moet worden voorgelegd aan de ambtenaren van het ministerie van Financiën die door de Koning werden aangewezen. Deze ambtenaren hebben evenwel enkel toegang tot de basisidentificatiegegevens op de kaart, namelijk naam, voornaam, geboortedatum, geslacht en identifica-

tiënummer van de sociale zekerheid van de titularis. Andere gegevens, meer bepaald deze over de verzekerbaarheidstoestand van de titularis worden in een elektronische en gecrypteerde vorm in de geheugenchip van de kaart opgeslagen en de ambtenaren van het ministerie van Financiën beschikken niet over de nodige decryptiesleutels om deze te ontcijferen.

De sociale identiteitskaart zal dus door de ambtenaren van het ministerie van Financiën enkel als identificatiemiddel worden gebruikt in rechtstreekse contacten met de titularis. De toegevoegde waarde van de sociale identiteitskaart bestaat voornamelijk in de betrouwbare vermelding van het identificatienummer, dat ook in het ministerie van Financiën als identificatienummer wordt gebruikt.

Het ongunstige advies waarnaar in de vraag wordt verwezen, heeft betrekking op een ontwerp van uitvoeringsbesluit waarin wordt bepaald dat de ambtenaren van het ministerie van Financiën de sociale identiteitskaart mogen opvragen. Het Toezichtcomité is van oordeel dat uit die bepaling niet voldoende blijkt voor welke doeleinden deze ambtenaren de kaart mogen opvragen.

Het uitvoeringsbesluit dat inmiddels op de Ministerraad van 28 november 1997 werd goedgekeurd, houdt met deze opmerking rekening. Het preciseert immers uitdrukkelijk dat de sociale identiteitskaart enkel mag worden opgevraagd voor de vestiging en de vordering van inkomstenbelastingen door de ambtenaren die hiermee zijn belast.

De bevoegde diensten van het ministerie van Financiën worden in het verslag aan de Koning van het ontwerp van koninklijk besluit expliciet opgesomd: de administratie der Directe Belastingen, de administratie van de Bijzondere Belastinginspectie en de administratie van de Ondernemings- en Inkomensfiscaliteit.

Aldus stemt het besluit overeen met de doeleinden die werden opgenomen in het lexicon van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, gepubliceerd in bijlage bij het uitvoeringsbesluit nummer 12 van de wet van 8 december 1992 en is het volkomen conform de bepalingen van artikel 5 van die wet.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts voor een repliek.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, het is nog erger dan ik dacht. Het eerste deel van het antwoord van de minister gaf me enige hoop. Uit het tweede deel van het antwoord blijkt evenwel dat de sociale identiteitskaart mag worden opgevraagd voor de vestiging en de vordering van de inkomstenbelastingen. Dit gaat totaal in tegen de goede intenties van de minister van Sociale Zaken, die in het eerste deel van het antwoord tot uiting kwamen.

Dat het gebruik overeenstemt met de doeleinden opgenomen in het lexicon van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, is onvoldoende om het gebruik van de sociale identiteitskaart door de diensten van de Directe Belastingen te verantwoorden. De commissie zegt dat het gebruik van persoonsgegevens toereikend, terzake dienend en niet overmatig dient te zijn. De beschrijving in het ontwerp van uitvoeringsbesluiten is misschien conform deze bepaling, maar er steekt een heel andere bedoeling achter het besluit. Daarom zeg ik dat de beschrijving voor het gebruik van de kaart wel toereikend is, maar niet terzake dienend. De sociale identiteitskaart moet niet dienen om inkomstenbelastingen te vestigen of te vorderen. De *ratio legis* van de sociale identiteitskaart en van de wetgeving op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer gaat in tegen de manier waarop de identiteitskaart zal worden gebruikt.

Ik ben zeer ongerust en ik zal de minister bijgevolg over dit onderwerp binnenkort nog ondervragen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE MME WILLAME-BOONEN AU
MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LA SUPPRESSION DU
COMITÉ SUPÉRIEUR DE CONTRÔLE»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW WILLAME-
BOONEN AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER
«HET AFSCHAFFEN VAN HET HOOG COMITÉ VAN
TOEZICHT»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Willame au ministre de la Justice.

La parole est à Mme Willame.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Monsieur le président, en décembre 1996 dans son plan de la Saint-Nicolas pour la justice, le gouvernement avait décidé d'intégrer le Comité supérieur de contrôle à la police judiciaire. Le Comité supérieur de contrôle devait être remplacé par deux organes: un service des marchés publics et des subventions composé de 16 membres et rattaché à la fonction publique et un office central pour la répression de la corruption composé de l'essentiel des membres de l'ex-Conseil supérieur de contrôle, à savoir 96 membres sur 102 membres. Cet office devait être créé au sein de la police judiciaire.

Par un arrêté royal du 10 juillet 1997 réorganisant le ministère de la Fonction publique, entré en vigueur le 1er janvier 1998, 96 membres des 102 membres du Conseil supérieur de contrôle ont été transférés du ministère de la Fonction publique au ministère de la Justice. Mais le projet de loi d'intégration du service d'enquête du Comité supérieur de contrôle à la police judiciaire des parquets sous la forme d'un Office central pour la répression de la corruption n'a pas encore été adopté par la Chambre et peut éventuellement encore être évoqué par le Sénat.

En raison de ce vide juridique, les enquêteurs qui ont été transférés au ministère de la Justice sont dépourvus de toute attribution. L'État va dès lors payer pendant un certain temps des enquêteurs à ne rien faire et de nombreuses enquêtes en cours vont être suspendues. S'il est certain que le Comité supérieur de contrôle devait être restructuré et que le PSC prônait son intégration dans la police judiciaire, pourquoi avoir agi ainsi dans la précipitation sans attendre le vote de la loi par le Parlement ?

Pourquoi avoir, monsieur le ministre, créé ainsi une situation ubuesque qui peut durer quelques mois ?

M. le président. — La parole est à M. De Clerck, ministre.

M. De Clerck, ministre de la Justice. — Monsieur le président, à la suite de la décision du Conseil des ministres du 6 décembre 1996, il a été décidé de transférer une partie des enquêteurs du Comité supérieur de contrôle vers la police judiciaire et de créer un service des marchés publics et des subventions; un arrêté du 6 juillet 1997 publié au *Moniteur belge* du 2 septembre 1997 a institué au ministère de la Fonction publique un service des marchés publics et des subventions.

Dans un arrêté royal du 10 juillet 1997 portant diverses dispositions relatives à la réorganisation du ministère de la Fonction publique publié au *Moniteur belge* du 2 septembre 1997, il a été prévu que les membres du Comité supérieur de contrôle, qui ne sont pas affectés au service des marchés publics et des subventions, soient transférés d'office au ministère de la Justice.

Cet arrêté royal est entré en vigueur le 1er janvier 1998.

Aux fins de permettre l'intégration du service d'enquêtes du Comité supérieur de contrôle à la police judiciaire, un projet de loi a été déposé à la Chambre le 19 novembre 1997 et voté en commission de la Justice le 5 janvier 1998. Il sera traité en séance plénière la semaine prochaine.

Le retard dans l'approbation de ce projet de loi a empêché de mettre en œuvre tout le dispositif légal qui avait été préparé pour la date du 1er janvier 1998.

La raison de ce retard est simple: au niveau de la Fonction publique, tout a pu être réglé par un arrêté royal mais lorsque nous avons présenté notre arrêté royal en vue de la réorganisation

du service, le Conseil d'État, dans son avis, a indiqué qu'il fallait prévoir une base légale et nous avons suivi cet avis. Nous avons dès lors déposé ce projet le 19 novembre 1997.

Nous avons l'intention de finaliser le plus rapidement possible ce projet qui est indispensable pour créer une nouvelle division au sein de la police judiciaire. J'ajoute qu'entre-temps, le fonctionnement du département de la Justice n'est nullement entravé.

Quant au personnel, tous les agents qui ne restent pas au ministère de la Fonction publique sont transférés au ministère de la Justice depuis le 1er janvier 1998. Le personnel administratif est intégré au sein du personnel administratif du département de la Justice.

Le personnel administratif — six statutaires, dont M. Vermeulen, et huit contractuels — travaillant actuellement pour le Comité supérieur de contrôle et qui sera intégré au ministère de la Justice, restera sur place pour poursuivre sa tâche de soutien administratif aux enquêteurs, même si ceux-ci sont intégrés à la police judiciaire. Il s'agit d'une mise à disposition du personnel administratif par le ministère de la Justice au bénéfice du commissariat général de la police judiciaire, Office central pour la répression de la corruption.

Ces personnes resteront donc dans le bâtiment de la rue Guimard avec les enquêteurs transférés à la police judiciaire.

Je précise que le Comité supérieur de contrôle ne disparaît pas en tant que tel mais le service d'enquête est désormais appelé Office central pour la répression de la corruption et est intégré dans la police judiciaire.

Le personnel administratif a donc été accueilli au sein du département. Plusieurs réunions ont déjà eu lieu cette semaine avec les membres du personnel concernés afin de régler la question de leur statut et afin d'organiser leur travail.

Pour ce qui est du personnel enquêteur, sans anticiper sur la direction garantie du futur Office central pour la répression de la corruption, un ordre de service a été pris pour la continuité du service. La direction du service des enquêteurs est temporairement assurée par M. le commissaire en chef Vandeneede. Il est assisté dans cette charge par deux adjoints, M. le commissaire divisionnaire Hendrickx et M. le commissaire divisionnaire Lequesne.

Par ailleurs, en attendant le vote de la loi permettant le transfert effectif des enquêteurs vers la police judiciaire, le président du Comité supérieur de contrôle peut parfaitement poursuivre sa tâche de direction, comme c'était le cas jusqu'à présent.

Il se pose cependant encore un problème important concernant la compétence de la police judiciaire des membres du service d'enquêtes du Comité supérieur de contrôle.

En date du 18 décembre 1997, l'administrateur général du Comité supérieur de contrôle m'a adressé, ainsi qu'à diverses autorités judiciaires, un courrier mettant en doute la qualité d'officier de police judiciaire des enquêteurs du Comité supérieur de contrôle transférés vers le ministère de la Justice. M. Caneel estimait en effet que les membres du Comité supérieur de contrôle, qui tiennent leur qualité d'officiers de police judiciaire de la loi du 26 avril 1962, détiennent cette qualité en tant qu'agents du service d'enquêtes du Comité supérieur de contrôle.

Le service d'enquêtes étant détaché vers le ministère de la Justice, ce qui n'est pas le cas de l'ensemble du comité, M. Caneel était d'avis que les agents, qui tiennent de la loi leur qualité d'officiers de police judiciaire, risquaient de la perdre.

J'ai fait procéder à une analyse détaillée de cette note par mon département qui a estimé que la loi du 26 avril 1962 conférant des attributions de police judiciaire à certains agents du Comité supérieur de contrôle n'ayant nullement été abrogée, ces agents conserveraient leur qualité d'officiers de police judiciaire.

La réponse juridique n'est cependant pas certaine à 100%, compte tenu du risque encouru de voir un tribunal du fond se prononcer sur la qualité des actes posés par les membres du Comité supérieur de contrôle avant le vote de la loi.

Aussi, j'ai estimé devoir soumettre cette question au collège des procureurs généraux. Une réunion se tiendra, demain matin, à mon cabinet entre des représentants du Comité supérieur de contrôle, de la police judiciaire et du collège des procureurs généraux pour examiner ce problème et trouver une solution.

Il va de soi que toutes les mesures utiles seront prises pour que les enquêteurs du Comité supérieur de contrôle poursuivent leur tâche judiciaire dans le cadre des nombreux et importants dossiers qui leur sont confiés par les autorités judiciaires.

Il est évident que, dans le même temps, il s'impose de prendre toutes les mesures nécessaires pour ne pas encourir des nullités dans les dossiers. Cela ne signifie toutefois pas que nous ne puissions plus rien faire; au contraire, les possibilités d'agir sont nombreuses. En outre, d'autres policiers, et plus spécialement la police judiciaire, peuvent collaborer aux actes à accomplir. Cette question fait l'objet du débat prévu demain matin et auquel participeront tous les services, de manière à dégager une solution définitive concernant ce dossier.

M. le président. — La parole est à Mme Willame pour une réplique.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Monsieur le ministre, votre réponse prouve que ma question est vraiment d'actualité.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BOUTMANS AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «HET JAARRAPPORT VAN DE GEORGANISEERDE CRIMINALITEIT IN 1996»

QUESTION ORALE DE M. BOUTMANS AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LE RAPPORT ANNUEL PORTANT SUR LA CRIMINALITÉ ORGANISÉE EN 1996»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Boutmans aan de minister van Justitie.

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de voorzitter, het jaarrapport over de georganiseerde criminaliteit in 1996, dat de minister enkele maanden geleden bekendmaakte, vermeldt zes gevallen van beïnvloeding van politiemensen, vijftien van beïnvloeding van magistraten en vier gevallen van beïnvloeding van politieke partijen. Van dit laatste wordt niet gespecificeerd of het gaat om vier verschillende partijen dan wel om vier gevallen van beïnvloeding van één of meerdere partijen.

Is er al meer bekend geraakt nopens deze gegevens? Over welke vormen van beïnvloeding gaat het? Is die beïnvloeding ontdekt door politieel of door gerechtelijk onderzoek of hebben de betrokkenen zelf dat gemeld? Zijn er gevallen waarbij is gebleken dat de beïnvloeding het politie- of gerechtelijk werk effectief heeft gehinderd? Lopen daarover nog onderzoeken? Zijn er voorlopige of definitieve maatregelen getroffen?

Enkele maanden geleden verklaarde de minister hierover nog geen concrete gegevens te hebben. Beschikt hij daarover ondertussen wel?

De voorzitter. — Het woord is aan minister De Clerck.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Mijnheer de voorzitter, het jaarrapport over de georganiseerde criminaliteit, waarnaar de heer Boutmans verwijst, en de problematiek die daarin aan bod komt, werd besproken in de onderzoekscommissie over de georganiseerde criminaliteit. Aansluitend bij wat ik destijds in de commissie heb verklaard, heb ik de rijkswacht en de GPP gevraagd deze problematiek verder te onderzoeken. Als ik mij goed herinner, heeft de heer Boutmans mij daarover ook toen al een mondelinge vraag gesteld.

De heer Boutmans (Agalev). — Dat is niet zo, mijnheer de minister. Wel hebben wij hierover een discussie gehad toen u het jaarrapport voorstelde.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Hoe dan ook, zodra ik een antwoord zal hebben ontvangen, zal ik het bezorgen aan de onderzoekscommissie over de georganiseerde criminaliteit. Daar kan deze problematiek dan verder worden besproken.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans voor een repliek.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord.

Toch wil ik hem erop wijzen dat het jaarrapport pas aan de commissie werd bezorgd nadat het reeds in plenaire vergadering was besproken. Precies daarom vond ik dat deze vraag niet alleen de leden van de onderzoekscommissie aanbelangde.

Het verheugt mij alleszins dat er nieuws op komst is.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VANDENBERGHE AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE PERSPUBLICATIES IN EXTENSO VAN DE ZOGENAAMDE NEVENDOSSIEREN IN DE ZAAK-DUTROUX»

QUESTION ORALE DE M. VANDENBERGHE AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LES PUBLICATIONS IN EXTENSO DANS LA PRESSE DE CE QU'IL EST CONVENU D'APPELER LES DOSSIERS ANNEXES DANS L'AFFAIRE DUTROUX»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Vandenberghe aan de minister van Justitie.

Het woord is aan de heer Vandenberghe.

De heer Vandenberghe (CVP). — Mijnheer de voorzitter, sommige dagbladen publiceren op uitvoerige wijze de inhoud van de lopende gerechtelijke onderzoeken van de zogenaamde nevendossiers in de zaak-Dutroux. Dit zal ons ongetwijfeld tot veel beschouwingen leiden. Vandaag beperk ik mij tot twee kernvragen, waarbij ik een onderscheid maak tussen de personen die enige onderzoeksverantwoordelijkheid in deze zaak dragen en degenen die gegevens over deze onderzoeken in de pers publiceren.

Hier is kennelijk sprake van een ernstige schending van het beroepsgeheim. Dit kan het fundament van de wettelijkheid van het gerechtelijk onderzoek aantasten, aangezien de publicatie aanleiding kan geven tot een betwisting op basis van artikel 6, paragraaf 1, van het EVRM over het recht op een eerlijk proces en van artikel 6, paragraaf 2, over het vermoeden van onschuld. Wat ook de aard van de feiten is, het onderzoek hierover moet steeds objectief en onpartijdig verlopen en de waarheid betrachten. Mijn vraag heeft zeker niet de bedoeling het zoeken naar de waarheid te verhinderen. Echter, hoe ernstig de feiten ook mogen zijn, steeds moet het onderzoek objectief gebeuren. Haaks hierop staat een praktijk van schending van het beroepsgeheim en van het vermoeden van onschuld, waardoor de openbare opinie wordt gemani-puleerd.

Mijn eerste vraag is dan ook welke maatregelen de minister onmiddellijk denkt te nemen om het beroepsgeheim en het vermoeden van onschuld te doen respecteren.

Mijn tweede vraag betreft de aansprakelijkheid van de pers. De pers geniet in ons land gelukkig traditioneel een heel grote vrijheid. Het is volkomen legitiem dat de pers, als waakhond van de democratie, eventuele disfuncties van de rechterlijke macht aan de kaak stelt. Dit wordt overigens gewaarborgd in artikel 10 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Dit principe wordt ook onderstreept in het arrest-Dehaes en Gheysels dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 24 februari 1997 uitsprak. In casu is de sleutelvraag of er in de zogenaamde neven-

dossiers sprake is of kan zijn van verhindering of onverantwoorde beëindiging van het onderzoek. Dit wordt overigens als rechtvaardigingsgrond voor de publicatie ingeroepen. Het vermoeden van onschuld impliceert hoe dan ook dat de overheid verplicht is ervoor te zorgen dat — ik citeer letterlijk de vertaling van de meest recente commentaren bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens — «de pers zich binnen de grenzen van de geboden zakelijkheid beweegt bij berichtgeving over een lopend strafonderzoek».

Hoe zal de minister het respect voor die beginselen van rechtsstaat doen handhaven?

De voorzitter. — Het woord is aan minister De Clerck.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Mijnheer de voorzitter, het probleem dat de heer Vandenberghe aanhaalde is heel belangrijk omdat dat een aantal gevoelige zaken naar voren brengt. Deze dossiers verdienen de aandacht van de overheid, de media en de publieke opinie. Zij brengen eens te meer het vertrouwen in de gerechtelijke organisatie in het gedrang. Dit kan in het huidige klimaat zeer nefaste gevolgen hebben. De heer Vandenberghe heeft dan ook terecht gewezen op het delicate karakter van de relatie tussen pers en justitie.

Om dit probleem correct in te schatten, is het belangrijk te wijzen op het geheime karakter van het onderzoek. In alle strafdossiers en onderzoeken worden denkoefeningen gemaakt en worden aanwijzingen en verdenkingen opgenomen die de betrokken personen ernstig kunnen schaden indien ze voorbarig publiek worden gemaakt. Precies daarom is respect voor het vermoeden van onschuld en voor de bescherming van het privéleven in de berichtgeving over lopende onderzoeken zo belangrijk. Lekken kunnen lopende onderzoeken ook bemoeilijken of zelfs doen mislukken.

Wat de zogenaamde nevendossiers betreft, is het alom geweten dat het gaat om verklaringen van getuigen waarvan sinds verschillende maanden de juistheid wordt nagegaan door de gerechtelijke autoriteiten van Neufchâteau, Antwerpen, Brussel en Gent. Deze dossiers werden nooit samengevoegd omdat de verklaringen betrekking hebben op verschillende dossiers die afhangen van verschillende parketten-generaal, namelijk van Antwerpen, Brussel, Gent en Luik. In een aantal dossiers gaat het ook om zeer delicate verklaringen. Onderzoeksrechter Pignolet heeft momenteel ook een onderzoek geopend over de houding van een aantal speurders bij het verhoor van getuigen. Een en ander heeft geleid tot een tweede lezing van alle getuigenissen. Het ontsluiten van de waarheid vergt enorm veel omzichtigheid. Toch meenden een aantal media dat het noodzakelijk was die ruwe informatie te publiceren. Zij hebben er wel op gewezen dat hun informatie met grote omzichtigheid moest worden benaderd en dat het waarheidsgehalte niet verzekerd was. Men mag niet de indruk wekken dat de gerechtelijke autoriteiten de waarheid niet wensen te kennen. Het onderzoek werd nooit stopgezet. Het onderzoek wordt verder georganiseerd en zelfs gereorganiseerd, mede onder leiding van het college van procureurs-generaal.

Het is van essentieel belang dat de gerechtelijke autoriteiten, desnoods met de assistentie van externen, de verdere richting bepalen van de gerechtelijke actie in elk van deze dossiers.

Alle bij de verdere ontwikkelingen van deze nevendossiers betrokken onderzoekers en magistraten dienen het geheim karakter van het onderzoek te verzekeren. Zij mogen niet uit het oog verliezen dat artikel 458 van het Strafwetboek voluit van kracht blijft. Een gepaste discretie is noodzakelijk opdat getuigen zich beschermd zouden voelen en opdat het onderzoek maximale kansen op slagen zou hebben.

Ik wijs er ook op dat, naar aanleiding van de jongste perslekken, de gerechtelijke autoriteiten het initiatief hebben genomen om een onderzoek te openen over de schending van het beroepsgeheim.

Bovendien zullen de gerechtelijke autoriteiten oordelen welke informatie aan de media en aan de publieke opinie kan worden doorgegeven. Het is immers eenieder's wens het onderzoek zo diepgaand en zo transparant mogelijk te laten verlopen. Zonder

mij illusies te maken over de resultaten, sta ik erop dat het onderzoek met betrekking tot de lekken wordt voortgezet. Dit moet echter bijzaak blijven en mag de aandacht niet afleiden van het dossier zelf.

Er wordt volkomen terecht opgemerkt dat het de rol is van de pers disfuncties in de samenleving aan de kaak te stellen en dat zij hiervoor over een ruime vrijheid beschikt. Het lijdt niet de minste twijfel dat over de zogenaamde nevendossiers in de media al sedert geruime tijd bijzonder veel informatie is verspreid. Het is onaanvaardbaar dat personen die met het onderzoek zijn belast, het beroepsgeheim schenden en vertrouwelijke informatie verspreiden. De deontologische en strafrechtelijke regels terzake blijven onverkort van toepassing.

Ik heb de media al herhaaldelijk gevraagd om in hun berichtgeving over de nevendossiers een zorgvuldige inschatting en afweging in acht te nemen zodat noch het onderzoek wordt gehinderd, noch het vermoeden van onschuld in het gedrang wordt gebracht, noch de positie van getuigen wordt bemoeilijkt. Deontologie en zelfregulering moeten een eerste beveiliging bieden tegen de aantasting van het vermoeden van onschuld, maar daarnaast bestaan er rechtsmiddelen voor personen die in de media ten onrechte worden beschuldigd.

Wij hebben over deze materie gisteren nog een debat gevoerd in de commissie voor de Justitie van de Senaat. In dat verband verwijs ik ook naar het wetsontwerp op het recht van antwoord dat een aantal nieuwe mogelijkheden biedt en op de denksporen die recentelijk werden ontwikkeld met het oog op een aangepaste assisenprocedure met betrekking tot persdelicten. Er moet enerzijds respect zijn voor de persvrijheid en de persbronnen moeten worden beschermd, maar tegelijkertijd moeten wij ervoor zorgen dat er middelen voorhanden zijn om in geval van onaangepast gedrag te kunnen reguleren en, waar nodig, te corrigeren. Dat moet niet alleen gebeuren via de strafwet, zoals de heer Vandenberghe gisteren in de commissie duidelijk maakte, maar in de eerste plaats via burgerlijke procedures.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER HOSTEKINT AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «DE INBRAAK IN HET MUNITIEDEPOT VAN HOUTHULST EN DE STRUCTURELE HERVORMINGEN DIE ZICH OPDRINGEN BINNEN HET LEGER»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. HOSTEKINT AU MINISTRE DE LA DÉFENSE NATIONALE SUR «LE VOL AVEC EFFRACTION AU DÉPÔT DE MUNITIONS DE HOUTHULST ET LES RÉFORMES STRUCTURELLES QUI S'IMPOSENT AU SEIN DE L'ARMÉE»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Hostekint aan de minister van Landsverdediging.

Het woord is aan de heer Hostekint.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, in december vernam ik via de pers dat er zou zijn ingebroken in het munitiedepot van de kazerne van het 93e logistiek bataljon van Houthulst. Hierbij zouden onder andere vlammenwerpers, brandgranaten, mortieren en kogels zijn gestolen.

Ondanks een permanente controle zijn de inbrekers erin geslaagd om ongestoord een kubieke meter aan wapens en munitie op een palet te ontvreemden. Dit is niet moeilijk omdat de kazerne van Houthulst zo lek is als een zeef: men kan er vrijuit in en uit lopen. Volgens de woordvoerder van het leger had men hierbij zeker zwaar vervoer nodig.

Krantenberichten laten uitschijnen dat deze inbraak het werk is van militairen of dat militairen medewerking hebben verleend.

Met het bekend raken van deze opmerkelijke diefstal is het Belgisch leger andermaal, voor de zoveelste keer, in een slecht daglicht komen te staan. De inbraak in het munitiedepot in Houthulst is helaas geen alleenstaand feit, maar het zoveelste incident in een rij van negatieve berichten over het leger tijdens het voorbije jaar.

Ik herinner hierbij aan de wandaden van de para's in Somalië en aan de incidenten ingevolge overmatig drankgebruik tijdens de opdracht in Oost-Slavonië. Hierbij was er zelfs sprake van lijk-schennis wat tot een zeer zwaar diplomatiek incident met de republiek Kroatië heeft geleid. Verder was er nog de heidebrand in Houthalen-Helchteren die de moeilijke relatie tussen landsverdediging en milieu eens te meer aan het licht bracht. Ten slotte verwijs ik naar de talrijke disfuncties in het leger tijdens de UNAMIR-operatie, die in het eindverslag van de Rwandacommissie zijn vastgelegd.

De inbraak in het munitiedepot van Houthulst doet volgens mij opnieuw een aantal vragen en bedenkingen rijzen. Men kan vragen stellen over de professionaliteit of het gebrek eraan bij de strijdkrachten en over de beroepsernst van sommige militairen. Ligt het aan een gebrekkige motivatie of opleiding of aan een verregaande laksheid bij de legerleiding? De minister zal het met mij eens zijn dat de situatie zeer ernstig is. In het leger zijn dringende structurele en fundamentele hervormingen nodig.

De minister heeft inmiddels ongetwijfeld ook de tijd gevonden om kennis te nemen van de disfuncties, de verantwoordelijkheden en de aanbevelingen die in het Rwandarapport zijn vastgelegd. In dat rapport komen een aantal verbijsterende zaken naar voren die volgens mij te maken hebben met een gebrek aan professionalisme, ernst en toewijding in de krijgsmacht. Ik verwijs naar de manke en totaal ontoereikende voorbereiding van de manschappen voor de vredesoperatie en het bijna komische, maar in feite diep tragische verhaal van de onbeantwoorde munitie- en materiaalaanvragen. Reeds in december 1993 vroeg kolonel Marchal om bijkomende munitie. Hij heeft dit verzoek in maart 1994 herhaald. De munitie kwam uiteindelijk na 7 april, na de moord op de para's.

Ten slotte is er het feit dat de troepen in Kigali waren verspreid over 14 kantonnementen. Ik vermeld tevens de slechte opvang van de familieleden van de vermoorde para's na het drama van 7 april 1994 in Kigali. Ik weet dat de minister op dat ogenblik geen ministeriële verantwoordelijkheid droeg, maar het is helaas niet mogelijk de toenmalige minister van Landsverdediging ter verantwoording te roepen. Zeker is dat de operatie in Rwanda een compleet fiasco was, een debacle over de hele lijn, met alle gevolgen van dien voor de tien Blauwhelmen, de tien burgers en de bijna een miljoen Rwandezen die werden uitgeroeid. Ik beweer niet dat er een verband bestaat tussen de genocide en de beslissingen die door de Belgische regering werden genomen in verband met UNAMIR, maar men had ongetwijfeld veel kwaad kunnen voorkomen indien men de operaties beter had voorbereid.

Daarnaast was er het complete falen van de militaire inlichtingendienst. Het rapport-Vanhecke, dat inderhaast werd opgesteld, maar waarmee de commissie gelukkig weinig rekening heeft gehouden, vermeldt zwart op wit dat de SGR niet in staat is gebleken een degelijke verwerking van de binnenkomende inlichtingen te organiseren. Nochtans had de SGR genoeg tijd om burgers — vredesactivisten — te bespioneren. Men had zich beter met belangrijker zaken beziggehouden.

De jongste jaren hebben wij het verwerpelijke fenomeen van racisme in het leger zien opduiken. Spijtig genoeg is er op het ogenblik niemand van het Vlaams Blok aanwezig. Het is immers algemeen geweten dat het Vlaams Blok het racisme in het leger in de hand werkt door de verdediging van gewone soldaten en para's op zich te nemen. Dit fenomeen wordt geïllustreerd door het wangedrag van de para's in Somalië. De schuldigen werden jammer genoeg vrijgesproken. Acht de minister het wenselijk dat België ingaat op het informele verzoek van de Verenigde Naties om mee te werken aan een VN-missie in de Westelijke Sahara zolang het onderzoek dat wordt gevoerd in samenwerking met het Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding, niet is afgerond?

Ten slotte wens ik nog te wijzen op de eeuwige rivaliteit tussen de verschillende machten. Die concurrentie is er de oorzaak van dat tot op heden nog steeds geen degelijk gecoördineerd «intermachten-operationeel-commando» bestaat. Zoals ik al zei, houdt dit verband met het feit dat de commandanten angstvallig en krampachtig vasthouden aan hun macht en aan hun bevoegdheden.

Rekening houdend met de nieuwe opdrachten van het leger, namelijk humanitaire en vredesopdrachten die steeds meer aan belang winnen is coördinatie nochtans een noodzaak. Ik ben de laatste om zich te verzetten tegen die opdrachten. Door zijn bijdrage in het handhaven en het herstel van de vrede in de wereld levert het leger nuttig werk. België kan hierin bijdragen met de vele middelen waarover zijn leger beschikt. Een budget van 98 miljard is geen kleinigheid — volgens de generaals nog steeds te weinig — maar als het efficiënt wordt besteed moet het volstaan om het Belgisch leger nuttige opdrachten te laten uitvoeren binnen de internationale context.

De minister zal het ongetwijfeld met mij eens zijn dat de recente ontwikkelingen in het leger en onthullingen hierover waarvan ik er daarnet een aantal heb aangehaald en waarvan de lijst nog kan worden aangevuld, onrustwekkend zijn. Daarom wens ik enkele vragen te stellen met betrekking tot de inbraak in het munitiedepot van Houthulst.

Ondanks de permanente bewaking werd toch in de kazerne in Houthulst ingebroken. Dat is overigens niet moeilijk. Iedereen kan daar als het ware in- en uitlopen. Van een opendeurpolitiek gesproken!

De heer Devolder die van de streek is, weet dit ook. Iedereen die in de kantine een pintje wil gaan drinken, wordt daar goed ontvangen.

Wat kan en zal de minister doen om vermelde incidenten in de toekomst te vermijden? Na het afschaffen van de verplichte legerdienst, waardoor het wachtlopen door dienstplichtigen wegviel, werd voorzien in elektronische bewaking en bewaking door hondenbrigades. Wordt dit systeem ook in Houthulst ingevoerd? Zo ja, waarom functioneerde het veiligheidssysteem niet?

De inbraak in het munitiedepot van Houthulst dateert reeds van enkele maanden geleden, maar is pas half december in de openbaarheid gekomen. Er werd blijkbaar aan gedacht om de zaak in de doofpot te steken en dat vormt een bezwarend element. Het is overigens niet de eerste keer dat wij zulks dienen vast te stellen. Ik mag dan geen defensiespecialist zijn en mijn parlementaire loopbaan mag dan nog vrij kort zijn, toch heb ik als senator verscheidene malen vastgesteld dat wordt getracht dergelijke zaken in de doofpot te steken.

Het krijgssauditoraat vermoedt zelfs dat de diefstal tussen juni en september van vorig jaar moet zijn gebeurd. Waarom is dit bericht dan zolang verzwegen? Zijn er zaken die het daglicht niet verdragen en is een dergelijke handelwijze niet schadelijk voor het imago van het leger dat de laatste tijd toch al serieuze deuken heeft gekregen? Ik druk me zeer zacht uit.

Kent de minister het resultaat al van het lopend gerechtelijk onderzoek en werd als gevolg daarvan reeds een intern onderzoek bevolen?

Het Belgisch leger heeft duidelijk met een imago-probleem te kampen. De onthullingen en de processen voor de krijgsraad met betrekking tot het wangedrag van de manschappen in Somalië zijn uitgemond in een rapport van generaal Schoups waarmee hij een aanzet heeft gegeven tot het opstellen van een nieuw tuchtreglement voor de strijdkrachten. Op mijn vraag naar de termijn waarbinnen dit reglement van kracht zou worden, heeft de minister mij een paar weken geleden een eerder pessimistisch antwoord gegeven. Naar zijn zeggen dienden een aantal specialisten en ook de vakbonden te worden geraadpleegd, zodat wij nog een paar maanden geduld zullen moeten oefenen. Als ik in dit Parlement echter van maanden hoor spreken, dan weet ik dat het veelal over jaren gaat.

De voorzitter. — Mijnheer Hostekint, u hebt uw spreektijd al ruimschoots overschreden.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, in welke maatregelen voorziet de minister om het imago van het leger op te poetsen?

De minister ligt in het Rwandadossier zwaar onder vuur en heeft het hard te verduren. Met mijn laatste vraag krijgt hij wellicht de gelegenheid om zich te verdedigen. Sommigen vinden deze hoge vergadering daarvoor misschien niet het aangewezen forum, zelf ben ik echter van het tegendeel overtuigd.

Welke disciplinaire maatregelen zal de minister nemen tegen de hogere militairen die tijdens de Rwanda-operatie in gebreke zijn gebleven? Ik denk met name aan luitenant-generaal Charlier, die weliswaar gepensioneerd is, maar nog belangrijke functies bekleedt in de NAVO, aan vice-admiraal Verhulst, en aan de kolonels Flament, Marchal, Briot, Dewez en majoor Maggen. Zij worden allen met naam en toenaam in het rapport genoemd. Hun verantwoordelijkheid staat als een paal boven water. Terloops wil ik nog eens vermelden dat het rapport unaniem door de onderzoekscommissie werd goedgekeurd.

Ik dank de minister bij voorbaat voor zijn hopelijk bevredigend antwoord.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Devolder.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik kan mij bij een aantal opmerkingen van collega Hostekint aansluiten. Het lijkt mij logisch dat de opslag van wapens aan herdefiniëring toe is. Als voormalig voorzitter van de kamercommissie voor de Landsverdediging had ik de gelegenheid om de basis te Houthulst te bezoeken. Zij functioneert normaliter niet slecht, maar strekt zich wel uit over een zeer grote oppervlakte wat niet onbelangrijk is voor de omvang van de bewakingsopdracht. Bij de bewaking van munitie en wapens dient mijns inziens een onderscheid te worden gemaakt tussen materiaal dat voor de maatschappij gevaar kan opleveren en ander materiaal.

Ik kan persoonlijk weinig geloof hechten aan de versie die de rijkswacht over de feiten aan de pers heeft meegedeeld. Bepaalde types van wapens zijn immers zeer bruikbaar voor groot banditisme. Een vlammenwerper is wellicht niet interessant voor de verzameling van een hobbyist, maar bijvoorbeeld zeer handig om de wagens van geldtransporten op te blazen en te doen smelten.

Een eminent CVP-lid, ex-eerste minister Eyskens, heeft, weliswaar in persoonlijke naam, ooit gezegd dat het leger nuttiger opdrachten zou kunnen vervullen. Ik ben het daarmee eens, maar na wat er in Houthulst is gebeurd, heb ik hierbij toch wel enkele bedenkingen. Hoe kan men bepaalde taken opeisen, als men ten eerste de opleiding daarvoor niet organiseert — dit kost overigens heel wat tijd — en men ten tweede zijn eigen zaken niet kan bewaken? Dan wordt het toch wel moeilijk om te bewijzen dat men kan worden ingezet voor andere veiligheidsopdrachten waar de burger nood aan heeft, want veiligheid is een van de prioriteiten in onze maatschappij. Er zal dus nog heel wat moeten veranderen en het is de taak van de minister om daarvoor te zorgen.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Poncelet.

De heer Poncelet, minister van Landsverdediging. — Mijnheer de voorzitter, ook ik heb, net zoals iedereen, via de media vernomen dat munitie uit het depot van Houthulst verdwenen was. Ik heb mijn beklag gedaan bij de generale staf en heb richtlijnen uitgevaardigd om in de toekomst dergelijke voorvallen te vermijden.

De laattijdige verwittiging is wellicht te wijten aan het feit dat de verdwijning werd vastgesteld tijdens een periodieke stockcontrole en niet na ontdekking van sporen van een mogelijke inbraak. Een uitgebreide controle van alle magazijnen van dit uitgestrekte depot werd dan uitgevoerd om misverstanden uit te sluiten en om na te zien of het niet ging over een verkeerde stockage of levering. De rijkswacht en de gerechtelijke instanties werden echter onmiddellijk verwittigd toen het zeker was dat de munitie werkelijk was verdwenen.

Een intern korpsonderzoek werd uitgevoerd en het gerechtelijk onderzoek is nog aan de gang. Ik kan dus momenteel geen antwoord geven op vragen naar de resultaten en de gevolgen ervan. Zodra de resultaten van dit gerechtelijke onderzoek gekend zijn, ben ik bereid om ze mede te delen.

In het kader van het infrastructuurprogramma werd de afgelopen jaren veel geïnvesteerd of gepland om de beveiliging van de militaire kwartieren te verbeteren. Ik geef de voornaamste cijfers. Tussen 1995 en 1998 werden voor de beveiliging van de militaire kwartieren uitgaven gepland voor een totaal bedrag van 1,2 miljard. De helft van dit bedrag slaat op het budget van 1998. Hiermee zullen nieuwe omheiningen en elektronische toezichtssystemen worden aangebracht en op langere termijn zijn wij van plan de oudere munitiemagazijnen van Houthulst door nieuwe munitie-iglo's te vervangen.

Tot slot wil ik van de gelegenheid gebruik maken om nogmaals te herhalen dat ik tegenover de senatoren niets te verbergen heb, niet in het verleden, niet nu, niet in de toekomst.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Hostekint.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, het antwoord van de minister is ontgoochelend. Hij heeft eigenlijk niets gezegd, alleen dat het gerechtelijk onderzoek aan de gang is en dat hij zo lang dat loopt, geen details kan geven.

Volgens *Gazet van Antwerpen* en het *Belang van Limburg* zegde de minister gisteren in de rand van het Rwandadebat in de Kamer een en ander over de procedure die zal worden gevolgd om sancties te nemen tegen de hoge militairen die verantwoordelijkheid dragen in het Rwandadossier. Gisteren woonde ik, net als de voorzitter van de Senaat, dat Kamerdebat bij. De minister van Landsverdediging heeft daar op geen enkele vraag geantwoord. Volgens bepaalde parlementsleden schuldte hij achter de brede rug van de eerste minister. Vandaag stel ik de minister naar aanleiding van zijn verklaringen aan de pers in de rand van voornoemd debat precies dezelfde vragen, maar ook ik krijg geen antwoord.

Ik vraag mij af wanneer hij zich zal verantwoorden. Nu had hij de gelegenheid zich te verdedigen tegen de zware beschuldigingen die in Kamer en Senaat werden geuit. Hij wordt er namelijk van beschuldigd leugens te hebben verteld tijdens de interpellaties in Kamer en Senaat in november 1995. Men zegt dat de minister een leugenaar is, dat hij informatie heeft achtergehouden. Hij verdedigt zich evenwel niet. Ik vraag mij af wanneer hij dat zal doen.

Onmiddellijk na het Rwandadebat in de Senaat gaf hij wel een persconferentie. Hij verwees toen naar een mondelinge vraag die ik op 9 november 1995 stelde, dus vóór de interpellaties op 22 november 1995. Wat de minister op die persconferentie zei klopte niet met onze informatie. Ik wil wel aannemen dat hij geen verantwoordelijkheid draagt in het Rwandadossier en ik loofde hem al herhaaldelijk voor de manier waarop hij zijn ambt bekleedt in vergelijking met vorige ministers van Landsverdediging en dan bedoel ik zeker niet de toenmalige ministers Swaelen of Pinxten. Kortom ik beschouwde minister Poncelet tot voor kort als iemand die orde op zaken wilde stellen in het leger. Nu is hij echter alle krediet aan het verliezen.

Als de minister zulke antwoorden blijft geven, dan zal ik hem om de week vragen stellen, ook al ben ik geen defensiespecialist. Ik aanvaard niet dat de minister weigert te antwoorden op de vragen. De minister verklaarde op mijn vier aangekondigde vragen te zullen antwoorden. Ik erken dat mijn laatste vraag niet was aangekondigd. Daarnaast had ik verwacht dat de minister de gelegenheid te baat zou nemen om te reageren op een aantal zaken die tijdens het Rwandadebat van gisteren in de Kamer zijn gezegd en om enkele betichtingen te weerleggen. Hij doet dat echter niet. Het is wellicht juist dat het reglement van de Senaat bepaalt dat de minister enkel moet antwoorden op de vragen die hem schriftelijk werden meegedeeld...

De voorzitter. — Mijnheer Hostekint, het senaatsreglement zegt over de vragen om uitleg inderdaad zeer duidelijk dat de interpellant deze schriftelijk moet indienen zodat de minister weet

waarover hij zal worden ondervraagd en welke vragen hem precies zullen worden gesteld. U hebt tot de minister vier vragen gericht over Houthulst. Deze werden alle vier beantwoord. Als u hem ook over zijn verklaringen of uitlatingen over Rwanda wil ondervragen, dan moet u hem vooraf een schriftelijke nota bezorgen met uw precieze vragen. Alleen dan kan hij daarop een afdoend antwoord formuleren. Wat ik hier zeg dient niet om de minister te verdedigen, maar uitsluitend om het reglement van de Senaat te doen respecteren.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, ik heb nooit beweerd dat u bezig zou zijn de minister te verdedigen. Daar gaat het mij niet om.

De voorzitter. — U beweert dat de minister weigert uw vragen in verband met Rwanda te beantwoorden, maar u hebt hem daarover geen enkele vraag gesteld in uw nota. Als u dat alsnog wil doen, dan raad ik u aan daarover een nieuwe vraag om uitleg in te dienen en zeer precies te formuleren waarop u een antwoord van de minister verwacht.

De heer Hostekint (SP). — In theorie hebt u natuurlijk gelijk, mijnheer de voorzitter.

De voorzitter. — Niet alleen in theorie, mijnheer Hostekint, ook in de praktijk.

De heer Hostekint (SP). — Natuurlijk hebt u gelijk met uw verdediging van het reglement van de Senaat. Alleen had ik verwacht dat de minister na al wat er de voorbije weken en vooral gisteren in de Kamer over hem is gezegd, de gelegenheid te baat zou nemen om een en ander recht te zetten. Hij zal daarvoor allicht goede redenen hebben, maar ik kan dat niet aanvaarden.

Ik moet u trouwens tegenspreken, mijnheer de voorzitter, dat de minister mijn vier aangekondigde vragen heeft beantwoord. Hij heeft er slechts twee behandeld. Bovendien waren mijn vragen slechts een aanleiding om een aantal andere zaken aan te kaarten, zoals het imago van het leger en het racismeprobleem en wou ik heel in het bijzonder weten welke maatregelen de minister daaromtrent van plan is te nemen. Hij heeft daar in het geheel niet op geantwoord en er zich heel gemakkelijk van afgemaakt. Daarom wil ik de minister nu al verwittigen dat ik het hem niet gemakkelijk zal maken. Ik zal hem voortdurend vragen blijven stellen. Ik waarschuw hem dat hij goed bezig is om het krediet dat hij de voorbije twee jaar had opgebouwd, op korte tijd te verspelen.

De voorzitter. — Mijnheer Hostekint, mag ik het incident hiermee als gesloten beschouwen?

Mijnheer de minister, ik stel voor dat u bij een andere gelegenheid antwoordt op de vragen die de heer Devolder u, eveneens onaangekondigd, heeft gesteld.

De heer Devolder (VLD). — De minister heeft inderdaad mijn vragen niet beantwoord. Ik betreur trouwens dat hij hier vandaag niet meer doet dan een blaadje aflezen. Ik heb geen polemiek willen voeren, maar de minister enkel willen wijzen op enkele belangrijke opmerkingen van een eminent CVP-politicus, waarover ik graag zijn standpunt had willen vernemen.

De voorzitter. — Ik stel voor dat de minister u hierover persoonlijk informeert ofwel dat u zelf hieromtrent een formele vraag indient.

De heer Devolder (VLD). — Ik zal dit laatste zeker doen, mijnheer de voorzitter.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LEDUC AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «DE PROBLEMEN BIJ DE FRUITTELMERS»

QUESTION ORALE DE MME LEDUC AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «LES PROBLÈMES RENCONTRÉS PAR LES FRUITICULTEURS»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Leduc aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen.

Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik heb tijdens een vorige vergadering appels meegebracht naar de Senaat om de aandacht te vestigen op het probleem van de Belgische fruittelemers en op het feit dat hier in de koffiekamer vaak Kaapse appels worden aangeboden terwijl de Belgische appels zeker even lekker zijn.

De fruitsector wordt sinds 1991 met een hele reeks problemen geconfronteerd. Hiervoor kunnen verschillende oorzaken worden aangewezen. De fruit- en de landbouwsector hebben regelmatig te lijden onder ongunstige weersomstandigheden als nachtvorst, hagel- en stormschade, droogte of overdreven neerslag. De gevolgen voor de fruitboer lopen sterk uiteen naargelang de plaats waar zijn bedrijf is gevestigd. Zo zagen sommige fruittelemers het voorbije seizoen hun hele oogst verloren gaan. Heel wat jonge fruittelemers deden de jongste jaren grote investeringen om hun fruit het hele jaar door vers te kunnen aanbieden op de markt. Als gevolg van deze investeringen hebben deze jonge fruittelemers zware leningslasten die zij momenteel niet kunnen delgen gezien de verkoopprijs ver beneden de productieprijs van het fruit ligt.

In 1993 nam ik deel aan een colloquium in Alden-Biesen waar een overzicht werd gegeven van de juiste productie- en verkoopprijzen. Toen reeds bleek dat het fruit gemiddeld zeven à acht frank per kilo onder de productieprijs werd verkocht. Vandaag worden de lekkere appels die men hier heeft kunnen proeven verkocht tegen ongeveer tien frank per kilo, waar de productieprijs gemiddeld 17 à 18 frank per kilo bedraagt. De fruittelemers verkopen dus hun appels sinds 1991 met verlies. Dit wordt vooral voor de jonge telers een onhoudbare toestand.

Overschakelen naar landbouw heeft ook geen zin. In Zuid-Limburg nam de landbouw af en steeg het aantal hectaren fruitaanplantingen. Misschien wordt er als gevolg hiervan wel te veel fruit geproduceerd wat uiteraard gevolgen heeft voor de prijsvorming. Alleszins is de financiële toestand van vele fruittelemers dramatisch. Het water staat deze fruittelemers tot aan de lippen. Ingevolge de geleden verliezen werden de rekeningen van verschillende onder hen geblokkeerd. Sommigen zijn bijna failliet. Daarom dringen zich op korte termijn dringende maatregelen op. Ik wens hieromtrent verschillende vragen te stellen aan de verantwoordelijke minister.

De minister ontving op de Kerstveiling een open brief van de club Jong Haspengouw, waarin dit trieste verhaal nog eens wordt uiteengezet. De jonge fruittelemers hebben geen boodschap aan het feit dat voor 1991, nu zeven jaren geleden, de fruitsector winstgevend was en dat er voorheen gouden jaren waren voor de fruittelemers van toen.

Aangezien de fruitsector jaarlijks zorgt voor 5 000 arbeidsplaatsen, evenveel als in alle bedrijfstakken in Zuid-Limburg samen, is het nodig dat de overlevingskansen van de sector zowel op korte als op lange termijn worden gegarandeerd.

Dat brengt mij tot een aantal vragen.

Welke maatregelen zal de minister op korte termijn nemen ten opzichte van de fruittelemers die kampen met een verlies ten gevolge van de lage veilingprijzen?

Welke initiatieven zal de minister nemen opdat de gelden in het kader van de Gemeenschappelijke Marktordening voor Groenten en Fruit, zouden worden aangewend voor kwaliteitsverhogende investeringen in de fruitteelt, onder meer door proeftuinonderzoek en het zoeken naar nieuwe variëteiten?

Is de minister voorstander van de oprichting van een agrarisch fruitteeltcentrum van waaruit de handel, de verpakking en de distributie kunnen worden georganiseerd teneinde het aanbod verder te kunnen concentreren? Zal hij hiervoor concrete initiatieven nemen?

Zal de minister, in samenwerking met de minister van Tewerkstelling en Arbeid, nieuwe initiatieven nemen die moeten leiden tot een administratieve vereenvoudiging en een loonkostverlaging voor de tewerkstelling van seizoen- en gelegenheidsarbeiders?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Mijnheer de voorzitter, ik begrijp dat mevrouw Leduc liever spreekt over een half leeg dan over een half vol glas. Toch wens ik de aandacht te vragen voor de vele positieve maatregelen die de afgelopen jaren werden genomen ten gunste van de fruitsector. Ik ben ervan overtuigd dat ook zij dit zal toegeven.

Mevrouw Leduc vroeg mij ten eerste welke maatregelen ik op korte termijn zal nemen ten gunste van de fruitteelers die kampen met een verlies ten gevolge van de lage veilingprijzen.

Het inkomen van landbouwers en tuinders in het algemeen en van fruitteelers in het bijzonder is zeer onzeker omdat het onder meer wordt bepaald door de markt, de verschillen in vraag en aanbod en door indirecte factoren zoals de weersomstandigheden, enzovoort.

De federale regering heeft geen maatregelen op korte termijn gepland. Dit is in zekere mate te wijten aan de bevoegdheidsverdeling. Maatregelen voor het aflossen van kapitaal zijn bijvoorbeeld wel mogelijk op het regionale niveau.

Wel heeft de federale regering plannen om de sector op middellange termijn te steunen. Ik denk hierbij aan het PCF dat in het voorjaar van 1997 werd opgericht en dat voor een deel een beroep kan doen op federale middelen. Verder zijn er de goedgekeurde operationele programma's van de telersverenigingen binnen de nieuwe Gemeenschappelijke Marktordening voor Groenten en Fruit. Tevens is er de rooipremie voor appels en peren, die onlangs door de Europese Raad voor Landbouw werd goedgekeurd. Voor België gaat het hier om 435 hectaren.

Vervolgens kom ik tot de vraag met betrekking tot de Gemeenschappelijke Marktordening en het aanwenden van de middelen voor kwaliteitsverhogende investeringen in de fruitteelt. Vooraleer men binnen het kader van de GMO een beroep kon doen op EU-financiering voor de uitvoering van operationele programma's, dienden deze programma's te worden bijgestuurd zodat onder andere kwaliteitsverbetering expliciet in het programma kon worden opgenomen als een van de zeven geplande doelstellingen. Ik denk hierbij ook aan kwaliteitsbeheer, nacontrole, integrale ketenbewaking, externe controle, koudketenprojecten en telersbegeleiding; dit laatste wil zeggen kwaliteitsverbetering op het niveau van de producenten.

Verder zijn er de milieuvriendelijke teelt en technieken, met in de eerste plaats het organiseren en het verder stimuleren van de geïntegreerde productie. Zoals de senator weet is België het eerste EU-lid dat deze geïntegreerde fruitproductie officieel heeft erkend.

Indirect is er ook het aspect onderzoek, waarbij werd gevraagd om ongeveer 8 % van het actiefonds van een goedgekeurd programma te gebruiken voor onderzoek en ontwikkeling. Dit geld zou gaan naar onderzoekinstellingen en proeftuinen. Tevens

moet 2 % worden uitgetrokken voor een algemene doorlichting en om de doelstellingen voor de vervolgp programma's vanaf 1999 te formuleren.

Bovendien is afgesproken dat elk betrokken bestuur van het departement zal toezien op de correcte uitvoering van de programma's. Eveneens is in een algemene en zeer gedetailleerde controle voorzien door het BIRB, het Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, dat bevoegd is voor de uitbetaling van de Europese steun en voor de controle op het correcte gebruik ervan. Het BIRB sluit voor de goedgekeurde programma's trouwens met elke erkende telersvereniging een contract. Er wordt ook in bijkomende nationale sancties voorzien, namelijk het terugstorten van een bedrag dat het dubbele is van de eventueel ten onrechte verkregen bedragen. Wij moeten in dit verband de Europese spelregels naleven.

Vervolgens vroeg mevrouw Leduc mij of ik voorstander ben van de oprichting van een Agrarisch Fruitteeltcentrum. De gouverneur van Limburg heeft deze term gebruikt bij de opening van de kerstveiling in de veiling van Haspengouw op 13 december.

In het kader van dit initiatief vermeld ik het stimuleren van de verwerkende fruitnijverheid in de regio, wat positieve gevolgen zou hebben voor de fruitsector en voor de werkgelegenheid. Voorts zou er een agro-marketingbureau voor de fruitteelt kunnen worden opgericht teneinde de slagkracht bij commercialisatie en het penetratievermogen in nieuwe markten te vergroten.

Wij zijn geïnteresseerd in dit voorstel, dat zich momenteel in een studiefase bevindt. Wij wachten het resultaat van deze studie af alvorens concrete initiatieven te nemen. Als minister van Landbouw en van KMO's zal ik deze evolutie uiteraard van nabij volgen.

Wat de vierde vraag van mevrouw Leduc betreft, wil ik erop wijzen dat de problematiek van de administratieve vereenvoudiging en van de loonkostenverlaging inzake tewerkstelling van seizoens- en gelegenheidsarbeiders tot de bevoegdheid van de minister van Tewerkstelling en Arbeid behoort. Ik kan evenwel mededelen dat mijn diensten en mijn kabinet in het kader van een ombudsfunctie zeer regelmatig contact hebben met het kabinet van Tewerkstelling en Arbeid.

Terloops wil ik enkele opmerkingen formuleren. Sedert 1 september 1997 mag in de fruitteeltbedrijven waar op verschillende locaties tegelijk wordt gewerkt het aanwezigheidsregister voortaan worden bewaard op de bedrijfszetel in plaats van op de diverse tewerkstellingslocaties. Dit is een belangrijke verbetering van de situatie. Het register moet in de loop van de dag worden aangevuld. Bovendien moeten de werknemers een individueel aanwezigheidsboekje bijhouden. De plukkaart gold hierbij als overgangsmaatregel.

De sociale bijdragen op de minimumlonen zijn tot het absolute minimum teruggebracht. In deze sector gaat het om 14 frank per uur. Als federaal minister voel ik mij uiteraard verantwoordelijk voor de werkgelegenheid, zowel in deze als in andere sectoren. Correctheid gebiedt mij te zeggen dat een sociale bijdrage van 14 frank per uur toch wel uiterst laag is. Op dit vlak werden in het verleden ongetwijfeld belangrijke inspanningen geleverd.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Leduc voor een repliek.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik heb in mijn vraag gewezen op de invoer van fruit uit landen buiten de EU. Op basis van een schatting van de fruitoogst op Europees niveau wordt beslist hoeveel fruit er mag worden ingevoerd uit derde landen.

Volgens de verantwoordelijken uit de fruitsector wordt de oogst voortdurend te laag geschat, waardoor er te veel fruit mag worden ingevoerd. Ik kan deze bewering niet verifiëren, maar ik dring erop aan dat de minister van Landbouw deze zaak onderzoekt en de nodige maatregelen neemt teneinde de eigen fruitteelt, die onder zware druk staat, te beschermen.

De minister antwoordt ook dat de rechtstreekse hulp aan fruit-telers een gewestmaterie is en spreekt over een ombudsdienst van zijn kabinet.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Neem mij niet kwalijk dat ik u onderbreek, maar ik bedoelde dat ik in mijn contacten met collega Smet fungeer als een soort ombudsman, als een bemiddelaar voor de sector. Ik heb geen bevoegdheden op dat vlak, maar probeer bij mijn collega aan te dringen op administratieve vereenvoudiging, arbeidsreglementering en dergelijke. In modern — weliswaar meer Vlaams dan federaal — taalgebruik voel ik mij, met andere woorden, als een ombudsman.

Mevrouw Leduc (VLD). — Dan zal ik aan collega's in het Vlaams Parlement vragen dat zij aandringen op maatregelen ter compensatie van de slechte jaren voor de fruittelers zonder inkomsten noch reserves.

Als de fruitsector in Zuid-Limburg instort dan vrees ik het ergste voor onze streek waar er bijna geen KMO's noch bedrijven zijn. Vanuit de bekommerning die de minister van Landbouw voelt, zou hij met zijn bevoegde collega's en met de eerste minister contact kunnen opnemen om ons een helpende hand te bieden.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME LIZIN AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LES SUITES DU SOMMET DE HANOÏ ET EN PARTICULIER DES PROPOSITIONS FORMULÉES PAR LE MINISTRE YLIEFF»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE GEVOLGEN VAN DE TOP VAN HANOÏ EN MEER IN HET BIJZONDER DE VOORSTELLEN VAN MINISTER YLIEFF»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères.

Le secrétaire d'État, M. Moreels, répondra en lieu et place de son collègue.

La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, le ministre Ylieff a rendu publiques un certain nombre de notes qu'il avait produites à l'issue de ce sommet auquel il avait pris part dans le cadre de la conférence ministérielle préparatoire. Il estimait que l'État fédéral pourrait participer, davantage qu'à l'heure actuelle, au financement de programmes ciblés, par des contributions volontaires, éventuellement par le biais de l'A.G.C.D., ou d'autres départements, de façon que la Communauté française ne soit pas la seule à apporter une contribution dans ce domaine.

Le cabinet du ministre étudie actuellement cette éventualité, notamment dans le cadre de la coopération en matière de politique scientifique.

Une telle orientation vous paraît-elle possible, monsieur le secrétaire d'État, notamment sur le plan financier, en ce qui concerne l'A.G.C.D. — pour reprendre l'appellation utilisée jusqu'à ce jour — ou d'autres ministères? Selon vous, à court ou à moyen terme, la Belgique pourra-t-elle contribuer, en tant qu'État fédéral, à ces différentes politiques de la francophonie?

M. le président. — La parole est à M. Moreels, secrétaire d'État.

M. Moreels, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, adjoint au Premier ministre. — Monsieur le président, la francophonie n'est pas du ressort de la politique de coopération

au développement. Dès lors, une participation du budget de l'actuelle A.G.C.D. aux programmes approuvés dans ce cadre, ne pourrait être que complémentaire.

Mon collègue Yvan Ylieff ne m'ayant pas encore fait part formellement de propositions concrètes quant au financement de programmes ciblés dans le cadre de l'Agence de la Francophonie par le biais de contributions volontaires, je ne puis, à l'heure actuelle, m'exprimer sur l'opportunité d'apporter un support financier supplémentaire à ces programmes par le biais de la coopération directe, notamment par le financement de bourses.

Néanmoins, il est évident que toute intervention dans le cadre de la coopération au développement doit s'inscrire dans les lignes de force du plan politique approuvé en Conseil des ministres le 19 décembre dernier. Étant donné que l'un des objectifs visés portait sur l'élaboration d'une politique de coopération plus cohérente, la procédure de contribution volontaire ne semble pas opportune. Telle est d'ailleurs la teneur de la réponse communiquée par le Premier ministre à M. Ylieff.

En outre, si de tels programmes devaient porter sur des activités universitaires, ils relèveraient de la coopération universitaire qui, compte tenu des réformes que j'ai introduites au niveau des conventions avec les acteurs indirects, nécessite une concertation avec le C.I.U.F., pour ce qui concerne la francophonie, et avec le V.L.I.R.

Par ailleurs, comme vous le savez certainement et comme le démontreront les débats à venir, le Viêt-nam est l'un des 25 pays concernés. La contribution apportée par notre pays dans le cadre de la lutte contre la pauvreté mais aussi dans le cadre du vaste programme O.N.G. ayant trait à l'union des femmes, lequel concerne des millions de femmes, est déjà très importante.

À l'intention de l'Agence de la Francophonie, je signale que notre coopération ne pourrait apporter qu'une contribution complémentaire à des actions ponctuelles.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

ORDRE DES TRAVAUX

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

M. le président. — La demande d'explications de Mme Milquet sur «la restructuration du service 100» et celle de M. Olivier sur «la procédure d'octroi et les critères d'appréciation pour l'octroi d'une carte de parking aux handicapés», adressées au secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement, sont reportées au jeudi 15 janvier 1998.

De vraag om uitleg van mevrouw Milquet over «de herstructurering van de dienst 100» en die van de heer Olivier over «de toekenningsprocedure en de beoordelingscriteria voor de toekenning van een parkeerkaart aan mindervaliden», aan de staatssecretaris voor Veiligheid en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, zijn uitgesteld tot donderdag 15 januari 1998.

WETSVORSTELLEN

Inoverwegingneming

Mededeling van de voorzitter

PROPOSITIONS DE LOI

Prise en considération

Communication de M. le président

M. le président. — Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération des propositions de loi dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elles sont renvoyées aux diverses commissions compétentes? (*Assentiment.*)

Ces propositions de loi sont donc prises en considération et envoyées aux commissions indiquées.

La liste des propositions de loi, avec indication des commissions auxquelles elles sont renvoyées, paraîtra en annexe aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

Er werden geen opmerkingen gemaakt betreffende de in-overwegingneming van de wetsvoorstellen waarvan sprake bij het begin van onze vergadering. Ik veronderstel dus dat de Senaat het eens is met de voorstellen van het bureau. (*Instemming.*)

Dan zijn de wetsvoorstellen in overweging genomen en naar de aangeduide commissies verzonden.

De lijst van die wetsvoorstellen, met opgave van de commissies waarnaar ze zijn verzonden, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van vandaag.

Mesdames, messieurs, notre ordre du jour est ainsi épuisé.

Onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Le Sénat se réunira le 15 janvier 1998 à 15 heures.

De Senaat vergadert opnieuw op 15 januari 1998 om 15 uur.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(*La séance est levée à 18 h 15.*)

(*De vergadering wordt gesloten om 18. 15 uur.*)

BIJLAGE — ANNEXE

Inoverwegingneming — Prise en considération

Lijst van de in overweging genomen wetsvoorstellen:

Artikel 77

1° Wetsvoorstel strekkende om de administratieve arrondissementen Hoei en Borgworm te laten samenvallen met een gerechtelijk arrondissement Hoei (van de heer Mouton c.s.);

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

Artikel 81

2° Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 19, 3°bis, van de hypotheekwet van 16 december 1851 (van mevrouw Van der Wildt).

— Verzending naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

Liste des propositions de loi prises en considération:

Article 77

1° Proposition de loi visant à faire coïncider les arrondissements administratifs de Huy et de Waremme avec un arrondissement judiciaire de Huy (de M. Mouton et consorts);

— Envoi à la commission de la Justice.

Article 81

2° Proposition de loi modifiant l'article 19, 3°bis, de la loi hypothécaire du 16 décembre 1851 (de Mme Van der Wildt).

— Envoi à la commission des Finances et des Affaires économiques.